

Liahona

Liahona

OMSLAGET

Førstiden: Min Forløser lever, af Roger Loveless, © 2002, Hadley House, Bloomington, Minnesota.
Bagsiden: Foto: Floyd Holdman, LaRene Porter Gaunt, © 2002 John Telford, og © ASAP LTD/Index Stock. Se »Han er opstået«, s. 2, og »Jerusalem«, s. 8.

LILLE LIAHONAS FORSIDE

Se på markens lifter, af Simon Dewey, gengivet med tilladelse fra Altus Fine Art i American Fork i Utah. Se »Du er Kristus«, *Lille Liahona*, s. 6.

SE S. 2

ARTIKLER

- 1 Brev fra Det Første Præsidentskab
- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Han er opstået
President Thomas S. Monson
- 8 Jerusalem *D. Kelly Ogden*
- 18 Jesu ord: Død og opstandelse *Ældste Walter F. González*
- 25 Besøgslærerindebudskabet: Bered dig på tempeltjeneste
- 26 Overblik over Det Nye Testamente: Frelserens sidste uge
- 30 Gud havde sin egen plan med mig
Rochelle Welty og Jan Pinborough
- 40 Sidste dages hellige røster
Er der en mening med mit liv? *Michael Renker*
Med faste og bøn *Ruth Rodríguez Sotelo*
Lynettes vidnesbyrd *Leah Poole Wright*
Knyttet sammen i lidelse *Adam C. Olson*
- 48 Sådan anvender du *Liahona* for april 2003

ISÆR FOR UNGE

- 22 Kongernes Konge *Lisa Ann Jackson*
- 24 Plakat: Han er inden for rækkevidde
- 31 Idélister: Få styr på din tid og opnå balance i dit liv
- 34 Jeg dansede tilbage til Kirken *Ældste Ned B. Roueche*
- 37 De sår, som heler mine sår *Elvin Mencía*
- 38 Evangeliske klassikere: Dandy
Præsident David O. McKay
- 44 Spørgsmål og svar: Hvordan kan jeg skelne mellem inspiration og mine egne tanker?
- 47 Vidste du det?

SE S. 33

LILLE LIAHONA

- 2 Vi lytter til profetens røst:
Et vidnesbyrd i udvikling
Præsident James E. Faust
- 4 Tempelkort
- 6 Fællestid: Du er Kristus
Vicki F. Matsumori
- 8 Sang: Påskelovprisning
Vanja Y. Watkins
- 10 Historier fra Det Nye Testamente:
Retssagen mod Jesus; Jesus korsfæstes
- 16 Særlige vidner: Vor Herre og Frelser
Ældste Joseph B. Wirthlin

April 2003 152. årgang Nummer 4
LIAHONA 23964 110
Jesus Krist Kirke of Sides Doges Helliges officielle tidsskrift
på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvarum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, W. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Robert G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Adm. direktør: David L. Frischknecht
Redaktionel leder: Victor D. Coava
Grafisk leder: Allen K. Lybborg

Chefredaktør: Richard M. Romney
Redaktører: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle
Redaktion: Calletta Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr,
Linda Stohle Cooper, LaRene Porter Gault, Shanna Ghazvini,
Janifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Corrie Keister, Melvin
Lacoff, Melvyn Minton, Sally J. Oakley, Adam C. Olson,
Judith M. Ruller, Jonathan H. Shepherdson, Rebecca M. Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell,
Kimberly Webb, Monica Weaks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki
Art Directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Fay P. Andrews, C. Kimball Ball,
Howard Brown, Thomas S. Child, Ragnald J. Christensen,
Brent Christison, Sham Cook, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen
Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Piton,
Mark W. Robinson, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudie E. Warner

Markedingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Barpus Allé
128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50,
fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Lene Henriksen

Tagning af abonnemang eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til den tidsskriftsrepræsentant eller direkte
til Servicekontoret i Göteborg, Västergatan 24,
S-412 80 Göteborg, Tlf 0046-31 77 88 976.
Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på
DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på
gironummeret 453-213.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller med e-mail til enr@liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder skompose
eller svejvissen) udgives på albansk, armenisk, bulgarsk,
kombodiansk, cubansk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk,
fransk, haitisk, helligayon, hollandsk, italsk, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreanisk, kroatisk,
lettisk, litauisk, moldovisk, marshallspæ, mongolsk, norsk,
persisk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, serbisk, slovensk,
slovensk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tchichak, tamilsk,
telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk,
vietnamesisk og warty. (Avtal munter pr. år varierer fra sprog
til sprog.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

April 2003 Vol. 152 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Danish
(ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per
year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing
offices. *Stay alert!* notice required for change of address.
Include address label from a recent issue, old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-8971. *Card-carrying orders* (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Postage Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Brev fra Det Første Præsidentskab

Følgende brev dateret den 20. januar 2002
er sendt til præstedømmelederne

Ledere i præstedømmet og i Hjelpefor-
eningen bør undervise i betydningen af
forråd og at etablere en økonomisk
reserve. Disse principper kan der undervises i til
wardsråd eller på en femte søndag i præstedømmets
og Hjelpeforeningens møder.

Kirkens medlemmer kan begynde deres forråd med at
opbevare de grundlæggende fødevarer, der ville være nødven-
digt for holde dem i live, hvis de ikke havde andet at spise.
Afhængigt af hvor medlemmerne bor, kan disse fornødenheder
omfatte vand, hvede eller andre former for korn, bælgfrugter,
salt, honning eller sukker, tørsmælkspulver og madolie ... Når mem-
lemmerne har oplagret tilstrækkeligt af disse fornødenheder til at
kunne dække deres families grundlæggende behov i et år, kan de
tilføje andre varer, som de er vant til at bruge i hverdagen.

Nogle medlemmer har ikke penge eller plads til et sådant forråd,
og for andre er det ved lov forbudt at opbevare et års forråd af mad.
Disse medlemmer bør opbevare så meget, som deres situation til-
lader. Familier, som ikke har ressourcer til at købe et års forråd, kan
begynde deres forråd ved at købe ind til et par måneders
forbrug. Medlemmer bør være fornuftige og ikke handle
i panik eller gøre noget overdrevent på dette område.
Ved omhyggelig planlægning kan de fleste medlemmer af
Kirken med tiden etablere både en økonomisk reserve
og et års forråd af grundlæggende varer. ■

Han er opstået

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

En besøgende spurgte mig engang: »Hvad er der at se, mens jeg er i Salt Lake City?« Instinktivt foreslog jeg en rundtur på tempelpladsen, en tur til de nærliggende canyons, et besøg i Bingham kobberminen og måske en svømmetur i Den Store Saltsø. Af frygt for at blive misforstået afholdt jeg mig fra at nævne denne tanke: »Har du tænkt på at bruge en time eller to på en af vore kirkegårde?« Jeg afslørede aldrig for ham, at hvor jeg end rejser hen, forsøger jeg altid at besøge byens kirkegårde. Det giver mulighed for overvejelse over livets mening og dødens uudgælighed.

Større kærlighed

Fra den lille kirkegård i byen Santa Clara i Utah husker jeg de mange schweiziske navne, som pryder de vejrbidte gravsten. Mange af disse mennesker forlod familie og hjem i det grønklædte Schweiz og grundlagde som svar på kaldet »Kom til Zion« de samfund, hvor de nu »hviler i fred«. De udholdt forårets oversvømmelser, sommerens tørke, den dårlige høst og hårdt arbejde. De efterlod en arv af ofre.

De største kirkegårde, og i mange henseender dem, som fremkalder de varmeste følelser, æres som hvilested for mænd, der døde i den konflikternes heksekedel, der kendes som krig, mens de bar deres lands uniform. Man kommer til at tænke på de ødelagte drømme, de uopfyldte håb, de sorgfyldte hjerter og de liv, som blev hugget om af krigens skarpe le.

Hektar efter hektar med pæne hvide kors i Frankrigs og Belgiens byer understreger første verdenskrigs frygtelige ofre. Verdun i Frankrig er i virkeligheden en kæmpemæssig kirkegård. Hvert forår, når landmændene bearbejder jorden, afdækker de en hjelm her og et geværløb der – grumme minder om millioner af mænd, som bogstavelig talt gennemblødte jorden med deres blod.

En tur til Gettysburg i staten Pennsylvania, og til andre slagmarker fra den amerikanske borgerkrig, markerer den konflikt, hvor broder kæmpede imod broder. Nogle familier mistede deres gårde, andre deres ejendele. En familie mistede det hele. Lad mig læse op fra det mindeværdige brev, som præsident Abraham Lincoln skrev til fru Lydia Bixby:

**Opstandelsens
realitet indgyder
alle den fred, som
overgår enhver
forstand.**

»Kære frue.

Jeg er i Krigsministeriets arkiver blevet vist en erklæring fra generaladjudanten i Massachusetts, der fortæller, at Der er mor til fem sønner, som er faldet på ærens mark. Jeg ved, at de trøstende ord, som jeg kan yde Dem som et forsøg på at lindre Deres overvældende sorg, må synes svage og frugtesløse. Men jeg kan ikke afholde mig fra at skænke Dem den trøst, som kan findes i en dyb tak for den republik, som de døde for at redde. Jeg beder til, at vor himmelske Fader må lindre smerten ved Deres tab og lade Dem sidde tilbage med det dejlige minde om de kære, som er gået bort, og den højtidelige stolthed, som De må føle ved at have lagt så dyrebart et offer på frihedens alter.

Med de venligste og mest respektfulde hilsner,
Abraham Lincoln.¹

En spadseretur gennem Punchbowl kirkegård i Honolulu på Hawaii eller Stillehavets Mindekirkegård i Manila i Filippinerne minder en om, at alle dem, som faldt i anden verdenskrig, ikke er begravet på bølgende, grønne marker. Mange forsvandt i bølgerne på det hav, som de sejlede og døde på.

Blandt de tusindvis af soldater, som blev dræbt ved angrebet på Pearl Harbor på Hawaii, var en sømand ved navn William Ball fra Fredericksburg i Iowa. Det, der adskilte ham fra så mange andre, der omkom denne dag i 1941, var ikke en særlig heltegerning, men den tragiske række af begivenheder, som hans død satte i gang derhjemme.

Da Williams venner, de fem Sullivan-brødre fra den nærliggende by Waterloo, modtog beskeden om hans død, gik de sammen ud for at lade sig indrullere i flåden. Brødrene Sullivan, som nærede et ønske om at hævne deres ven, insisterede på at blive sammen, og flåden imødekømede deres ønske. Den 14. november 1942 blev den krydser, som brødrene gjorde tjeneste på, nemlig USS *Juneau*, ramt og sank under slaget ved Guadalcanal i Salomonøerne.

Der gik næsten to måneder, før fru Thomas Sullivan modtog beskeden, der ikke kom via det sædvanlige telegram, men ved en særlig udsending. Alle hendes fem sønner var meldt savnet i kamp i det sydlige Stillehav og formodedes omkommet. Deres lig blev aldrig fundet.

Kun én sætning, der blev udtalt af én mand, giver en passende gravskrift: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner.«²

»Ikke sorg, men taknemlighed.«

Sjældent omtales den store indflydelse, som et menneskes liv kan have på andre, og den er ikke særlig kendt. Sådan var det også for en lærerinde, som underviste 12-årige piger i bikubeklassen i Unge Piger. Hun havde ikke selv børn, skønt hun og hendes mand længtes efter at få nogle. Hendes kærlighed kom til udtryk ved hendes hengivenhed for sine særlige piger, når hun underviste dem om evige sandheder og livets lektier. Så blev hun syg og døde. Hun blev kun 27 år gammel.

Hvert år på Memorial-dag (amerikansk mindededag for de faldne) foretog hendes piger en pilgrimsfærd ud til deres lærerindes gravsted. Første var der syv, så fire, så to og til sidst kun en, som fortsatte det årlige besøg og altid lagde en buket iriser på graven, som et symbol på oprigtig taknemlighed. Den sidste pige blev selv senere lærerinde for nogle piger. Det er ikke underligt, at hun har succes. Hun afspejler den lærerinde, som hun henter sin inspiration fra. Det liv, som denne lærerinde levede, og de lektioner, som hun underviste i, ligger ikke begravet under den gravsten, som markerer hendes grav, men lever videre i de personligheder, som hun var med til at danne, og i de liv, som hun på så uselvisk vis berigede. Man mindes en anden stor lærer, nemlig Herren selv. Han skrev engang et budskab i sandet med sin finger.³ Tidens vind har for altid udvisket de ord, som han skrev, men ikke det liv, som han levede.

»Alt, hvad vi kan vide om dem, som vi har elsket og mistet,« skrev Thornton Wilder, »er, at de ønsker, at vi skal huske dem med en større påskønnelse af deres eksistens ... den største hyldelse til de døde er ikke sorg, men taknemlighed.«

Keller-drengene

For en del år siden vendte en kærlig mor og en hængiven far, som boede i den smukke Heber Valley øst for Salt Lake City, tilbage til deres egen lille himmel, deres hjem,

og opdagede, at deres tre ældste sønner lå døde. Natten var inderlig kold, og den kraftige blæst hvirvlede sneen gennem luften, så den dækkede skorstenen, hvorved dødbringende kulilte bredte sig i hele huset.

Den fælles begravelse for Keller-drengene er en af de mest gribende oplevelser i mit liv. De lokale havde lagt deres daglige gøremål til side, børnene blev fritaget fra skole, og alle samledes i kirken for at udtrykke deres dybfølte sorg. Så længe jeg lever, vil jeg huske synet af de tre blanke kister, fulgt af de sørgende forældre og bedsteforældre, som gik op og satte sig forrest i kirkesalen.

Den første taler var brydetræneren fra den lokale skole. Han hyldede Louis, den ældste dreng. Med bevæget stemme og et forsøg på at holde tårerne tilbage fortalte han, at Louis måske ikke havde været den bedste bryder på holdet, men som han tilføjede: »Ingen anden ydede mere. Hvad han manglede i atletisk færdighed, kompenserede han for med et beslutsomt hjerte.«

Så talte en ungdomsleder om Travis. Han fortalte, at Travis havde udmærket sig som spejder og i Det Aronske Præstedømme, og at han havde været et fremragende eksempel for sine venner.

Til sidst talte en nydeligt udseende og tydeligvis kompetent folkeskolelærerinde om Jason, som var den yngste af de tre. Hun beskrev ham som stille, ja, måske endda generet. Men uden forlegenhed fortalte hun, hvordan Jason med sin usikre drengede skrift havde skrevet det dejligste og sødeste brev, som hun nogensinde havde modtaget. Dets budskab var kort – kun tre ord: »Jeg elsker dig.« Hun kunne knap fuldføre sin tale, fordi hun blev overvældet af følelserne.

Midt i denne særlige dags sorg og tårer bemærkede jeg de evige lektre, som var

blevet givet af disse drenge, hvis liv man ærede og hvis jordiske gerning nu var forbi.

En træner gav udtryk for sit ønske om at se ud over atletiske evner og i stedet betragte den enkelte drengs hjerte. En ungdomsleder lovede højtideligt, at hver eneste dreng og pige skulle nyde godt af de programmer, som Kirken byder på. En folkeskolelærer så på de små børn, som var Jasons klassekammerater. Hun sagde ikke noget, men hendes øjne afsørede sjælens beslutsomhed. Budskabet var ikke til at tage fejl af: »Jeg vil elske hvert eneste barn. Hver eneste dreng og pige skal ledes i deres søgen efter sandhed, så de kan udvikle deres talenter og lære at tjene.«

Også forsamlingen var forandret. De ville alle stræbe efter den fuldkomnenede, som Mesteren talte om. Vores inspiration? De drenge, som nu hviler fra al sorg og bekymring, og de stærke forældre, som stoler på

Vi kan hente inspiration hos Keller-drengene, som nu hviler fra al sorg og bekymring, og de stærke forældre, som stoler på Herren af hele deres hjerte.

På opstandelsens berltige dag genfor- enes ånd og legeme. Dette løfte blev indfriet, da Maria og andre nærmede sig graven i haven.

Herren af hele deres hjerte, som ikke forlader sig på deres egen forstand, og som anerkender ham i alle ting, fordi de ved, at han vil lede deres skridt.⁴

Lad mig læse lidt fra et brev, som jeg modtog fra den ædle mor til disse tre sønner. Hun skrev det kort efter deres bortgang.

»Vi har selvfølgelig dage og nætter, som lige nu virker overvældende. Der er sket en drastisk forandring i vores hjem. Nu hvor næsten halvdelen af vores familie er væk, er madlavningen, vasken og indkøbene anderledes. Vi savner deres larm og snakken, deres godmodige drillen og leg. Det er forbi nu.

Søndagene er så stille. Vi savner at se nadveren velsignet og omdelt af vore sønner. Søndagen var vores familiedag. Vi må leve med tanken: Ingen missioner, ingen bryllupper, ingen børnebørn. Vi beder ikke om at få dem tilbage, men vi kan ikke påstå, at vi villigt ville have givet alkald på dem. Vi er vendt tilbage til vores kaldelser i Kirken og vores ansvar i familien. Vi ønsker at leve på en sådan måde, at familien Keller kan være sammen for evigt.«

Lad mig over for familien Keller, familien Sullivan og alle andre, som har elsket og mistet deres kære, udtrykke min sjæls overbevisning, mit hjertes vidnesbyrd og min livserfaring.

Døden, et nyt kapitel i livet

Vi ved, at alle levede sammen med vor himmelske Fader i forudtilværelsen. Vi forstår, at vi er kommet ned på denne jord for at lære, leve og udvikle os i vores evige rejse frem mod fuldkommenhed. Nogle lever blot en kort stund her på jorden, mens andre opnår et langt liv. Det drejer sig ikke om, hvor længe vi lever, men hvordan vi lever. Så følger døden og et nyt kapitel i livet. Hvor fører det kapitel hen?

For mange år siden stod jeg ved en ungdoms dødsleje. En far til to små børn, som nu svævede mellem livet og det hinsides. Han greb min hånd, så mig i øjnene og spurgte bedende: »Jeg ved, at jeg skal dø, biskop. Men fortæl mig, hvad der sker med min ånd, når jeg dør.«

Jeg bad om himmelsk vejledning, inden jeg forsøgte at svare. Jeg fik øje på det eksemplar af Mormons Bog, som lå på natbordet ved siden af ham. Jeg tog bogen, og den slog op på kapitel 40 i Almas Bog. Jeg læste højt:

»Min søn, her er noget mere, som jeg gerne vil sige til dig; thi jeg ser, at dit sind er foruroliget med hensyn til de dødes opstandelse ...

Angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: Det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart det forlader dette dødelige legeme ... bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

Og da sker det, at deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lykosaligheds tilstand, som kaldes paradis, en hviles tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg.«⁵

Min unge ven lukkede sine øjne, udtrykte en oprigtig tak og gled stille over i det paradis, som vi havde talt om.

Sejr over graven

Så kommer opstandelsen herlige dag, hvor ånden og legemet skal genforenes for aldrig mere at skilles. »Jeg er opstandelsen og livet,« sagde Kristus til den sørgende Martha. »Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«⁶

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst.«⁷

»I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? ... for at også I skal være, hvor jeg er.«⁸

Dette storslåede løfte blev indfriet, da Maria og den anden Maria nærmede sig graven i haven – denne kirkegård, som kun rummede et legeme. Lad lægen Lukas beskrive deres oplevelse:

»Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kom kvinderne ud til graven ...

De fandt stenen væltet bort fra graven ...

... og de gik derind, men fandt ikke Herren Jesu legeme.

Mens de stod og ikke vidste, hvad de skulle tro, var der med ét foran dem to mænd i lysende klæder.

... mændene sagde til dem: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?«⁹

»Han er ikke her; han er opstået.«¹⁰

Det er kristendommens kampråb. Opstandelsens realitet indgyder alle den fred, som overgår enhver forstand.¹¹ Den trøster dem, hvis kære hviler på Flanderns marker, eller som omkom i havets dyb, eller som hviler i landsbyen Santa Clara eller den fredfyldte Heber Valley. Den er en universel sandhed.

Som den mindste af hans disciple forkynder jeg mit personlige vidnesbyrd, at døden er overvundet, sejren over graven er vundet. Må disse ord, som helliggjordes af ham, der opfyldte dem, blive vished for enhver. Husk dem. Glæd jer over dem. Ær dem. *Han er opstået.* ■

NOTER

1. I *Selections from the Letters, Speeches, and State Papers of Abraham Lincoln*, red. Ida M. Tarbell, 1911, s. 109.
2. Joh 15:13.
3. Se Joh 8:6.
4. Se Ordsp 3:5-6.
5. Alma 40:1, 11-12.
6. Joh 11:25-26.
7. Joh 14:27.
8. Joh 14:2-3.
9. Luk 24:1-5.
10. Matt 28:6.
11. Se Filip 4:7.

FORSLAG TIL SAMTALEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Når du under bøn har forberedt budskabet, bør du fremlægge det på en måde, som opmuntrer dem, du underviser, til at deltage. Her er nogle eksempler:

1. Læs det første afsnit af dette budskab sammen med familien. Bed dem om at fortælle om deres oplevelser på kirkegårde eller ved begravelser. Fortæl, hvad du føler for opstandelsen og præsident Monsons vidnesbyrd i de sidste to afsnit.

2. Læs de to første afsnit under overskriften »Døden, et nyt kapitel i livet«. Spørg familien, hvad de ville have svaret på den døende mands spørgsmål. Lad dem fortælle, hvad de lærer om livet efter døden fra Alma 40:1, 11-12; Joh 11:25-26; 14:2-3, 27.

3. Bed en om at skrive mindst et spørgsmål om livet efter døden. Drøft deres spørgsmål og find oplysninger i budskabet, som kan hjælpe med at besvare spørgsmålene.

ירושלים

Jerusalem

القدس

*Jøder, kristne og muslimer
dyrker alle deres Gud i denne hellige
by, hvor de hver især har en række
hellige steder.*

D. KELLY OGDEN

I ngen by har formet jordens historie og skæbne mere end Jerusalem. I 40 århundreder er semitter, egyptere, hittitter, assyrere, babyloniere, persere, grækere, romere, byzantinere, muslimer, korsfarere, tyrker, europæere, arabere og israelere vandret gennem dens historie. Store personligheder, såsom Melkisedek, Abraham, David, Salomo, Esajas, Lehi, Jeremias, Alexander Den Store, Pompejus, Kleopatra, Herodes, Peter, Paulus, Titus, Konstantin, Muhammed, Richard Løvehjerte, Maimonides, Saladin, Söleiman Den Store og mange andre har spillet afgørende roller i Jerusalemets fortid.

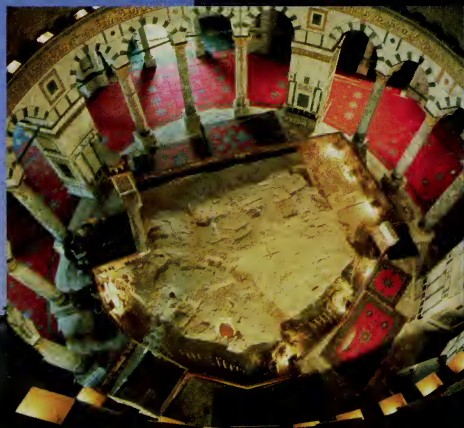
Herover: Aftenen sænker sig over en muslimsk kirkegård og det gamle Jerusalems østmur. Klippemoskeens gyldne kuppel (i midten) og kuplen på al-Aqsa-moskeen (yderst til venstre) står på det, som jøder og kristne kalder Tempelberget, og som muslimerne kalder Haram esh-Sharif (Den ædle helligdom). Yderst til venstre: En model viser Jerusalem på Kristi tid. Til venstre: Får græsser uden for den gamle bymur.

Jerusalem, der ligger som et knudepunkt for de østlige middelhavslande – den eneste region i verden, hvor tre kontinenter mødes – har ganske naturligt udviklet sig til et centrum for international økonomi, politik og religion. Men den har aldrig været en økonomisk eller politisk supermagt. Dens betydning og indflydelse udspringer hovedsageligt af dens religiøse betydning. Jerusalem vil altid stå som symbol på Guds kontakt med jorden.

Jesus Kristus, Guds Enbårne Søn i kødet, blev født i nærheden af byen. Jerusalem var også det sted, hvor Forløseren udførte historiens største begivenhed og bidrag, nemlig hans forsoning og opstandelse fra de døde. Disse og mange andre begivenheder har gjort navnet *Jerusalem* helligt for evigt.

Yderst til venstre: Joder samles til åndelig fornyelse ved Grædemuren på Tempelbjerget. Indsat til venstre: En jodisk familie fejrer bar mitzvah, som er en drengs indtræden i de voksnes rækker. Til venstre: Abrahams klippe står inde i Klippemaskeken. Traditionen hævder, at Abraham lagde Isak på denne sten for at bringe ham som offer til Gud. Traditionen siger også, at det var fra denne sten, at den muslimske profet Muhammed opsteg til Himlen. Herunder: En mand anbringer sine nedskrevne bønner i sprækker i Grædemuren og læser op af de hellige jødiske skrifter.

Der har været og er stadig andre vigtige, religiøse byer i både den gamle og den nye verden, men kun Jerusalem spiller en central rolle for tre verdensreligioner: Jødedommen, kristendommen og Islam. De inderlige følelser for byen, som næres af disse religioners tilhængere, hvor iblandt mange millioner aldrig har set Jerusalem, kommer til udtryk i følgende udtalelser.

Fra jødedommen: »Af de ti mål af skønhed, som blev skænket jorden, tog Jerusalem de ni« (Talmud, Kiddushin 49b). »Et menneske, som aldrig har set Jerusalem i al dens pragt, har aldrig set en smuk by« (Talmud, Succah 51b).

Indsat herover: Ifølge traditionen indtog Jesus og hans apostle den sidste nadver i dette værelse.

Herover: Nogle kristne mener, at Jesu legeme blev lagt i denne grav. Indsat til venstre: Andre kristne mener, at Jesu legeme blev lagt i en grav, som nu findes inde i denne bygning, Gravkirken. Til venstre: Ældgamle olietræer pryder Getsemane have.

Fra kristendommen: Om Jerusalem sagde Jesus: »Det er den store konges by« (Matt 5:35). Og apostlen Paulus skrev: »I er kommet til Zions bjerg, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem« (Heb 12:22).

Fra Islam: »Allahs øjsten blandt alle verdens lande er Jerusalem ... Den dug, som falder på Jerusalem, kan kurere alle sygdomme, fordi den stammer fra Paradisets have.«¹

Ikke alene har disse tre verdensreligioner lovsunget Jerusalem, de har også opført en lang række bygninger på hellige steder. Jerusalems

Overst: Troende samles til bøn i al-Aqsa-moskeen på det hellige bjerg. Herover: Muslimer udfører rituelle afvaskninger i dette bassin, inden de træder ind i moskeen. (Både jøder, kristne og muslimer foretager rituelle afvaskninger forud for hellige ritualer). Til venstre og indsat til venstre: Klippemosken er et af Islams helligste steder. Den blev indviet år 691.

paladser, synagoger, kirker, helligdomme, klostre, klosterscholer, moskeer, religionsskoler og andre centre for stat, uddannelse og gudsdyrkelse repræsenterer en uvurderlig indflydelse på verdenshistoriens gang.

Gennem alle tidligere og nuværende ødelæggende konflikter er Jerusalem forblevet en hellig by. Og den har løfte om en fredfyldt fremtid som opholdssted for Herren og hans hellige under Tusindårsriget. ■

NOTER

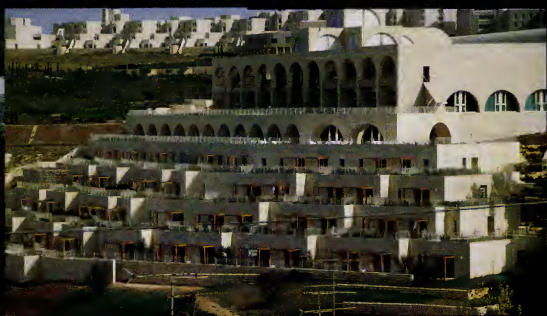
1. Citeret i Walid Khalidi, *Before Their Diaspora: A Photographic History of the Palestinians, 1876-1948*, 1984, s. 21.

D. Kelly Dogren er medlem af Edgemont Sjette Ward i Edgemont Stav i Provo i Utah.

Til venstre: Solen står op over Oliebjerget, hvor Messias skal stige ned i stor herlighed. Orson Hydes mindehave er næsten omgivet af de høje træer overst til venstre. Getsemane have ligger midtfor til højre. Indsat herunder og til venstre: Brigham Young Universitetets Jerusalem Center har udsigt over byen. Nederst: En sti fører gennem det område, hvor ældste Orson Hyde fra De Tolv Apostles Kvorum indviede det hellige land i 1841.

JESU
ORD

Død og opstandelse

»Jeg er opstandelsen og livet« (Joh 11:25).

Frelserens lærdomme med hensyn til sin egen og vores død og opstandelse bør stå indprentet i vores hjerte.

ÆLDSTE WALTER F. GONZÁLEZ

De Holvfjærd

For omkring 2000 år siden så to søstre i en lille landsby uden for Jerusalem deres bror blive syg og dø.

Maria og Martha elskede deres bror Lazarus, så deres sorg var stor. Deres venner og naboer prøvede at trøste dem, men det lykkedes ikke. Deres sorg var så stor, at Jesus blev dybt bevæget og græd, da han så dem (se Joh 11:30-35). Vi kan måske fornemme, hvad Martha har følt, da Frelseren sagde:

»Din bror skal opstå« (Joh 11:23). Hendes svar viste en vis forståelse af frelsesplanen: »Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag« (Joh 11:24).

Herrens svar til Martha forvissede hende eftertrykkeligt om: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø« (Joh 11:25-26).

Derefter bar Martha højtideligt vidnesbyrd om ham: »Jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden« (Joh 11:27).

Marthas tro blev snart belønnet, da hun og Maria blev trøstet, ved at Guds kraft opvækkele deres bror fra de døde.

Sorg og glæde

Ved mange lejligheder under sin jordiske tjenestegerning benyttede vor Frelser muligheden for at belære om død og opstandelse, i særdeleshed sin egen. Hans ord kan hjælpe os, ligesom de hjalp Martha, til at tackle den sorg, som opstår, når en af vore kære dør. En forståelse af, at evangeliet forkyndes og efterleves blandt de døde, at de også skal opstå, og at de og vi kan opnå ophøjelse, kan give os en dybere taknemlighed for Frelseren.

En af vore kæres bortgang kan volde os stor sorg. Vi kan forstå, hvorfor Martha og Maria græd og sørgede, da Lazarus døde. Ved en anden lejlighed var Frelserens disciple ligeledes forvirrede og spekulerede på, hvad han mente, da han sagde til dem: »En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig ... Jeg går til Faderen« (Joh 16:17). Herren forklarede, at skønt de ville

»græde og klage« ved hans død, skulle deres sorg »blive til glæde« (Joh 16:20).

Frelseren gav dem derpå et belærende eksempel på kontrasten mellem sorg og glæde: »Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden« (Joh 16:21). Ligesom Maria og Martha fandt disciplene trøst i Frelserens ord om død og opstandelse. Vi kan også finde trøst og siden glæde, når vi forstår, at døden er et nødvendigt skridt på vejen til opstandelse og evigt liv.

En god forståelse af frelsesplanen kan mindske vores sorg. En forståelse af u dødelighed og evigt liv styrker vores håb om det tilkommende. Martha vidste, at Lazarus skulle opstå på den yderste dag. Den viden gav hende håb.

Men selv om vi har den viden, savner vi vore kære. Det er lettere at klare smerten, når vi forstår, at vor Frelser har sonet for

Maria og Martha elskede Lazarus meget højt, så de sørgede meget ved hans død. Vi kan forestille os, hvad Martha følte, da Frelseren sagde: »Din bror skal opstå.«

vore synder og opstod, så alle mennesker skal opstå, og at alle har mulighed for at opnå evigt liv.

Frelserens død og opstandelse

Ved en bestemt lejlighed opsøgte en farisæer ved navn Nikodemus Frelseren ved nattetide. Nikodemus, som var imponeret over Jesu mirakler, bad ham om vejledning. Jesus fortalte farisæeren, at vi skal fødes igen. Derefter profeterede Frelseren: »Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjese (Joh 3:14; se også Moses 7:55).

Nikodemus var ikke den eneste, der hørte Forløseren gentage sådan en profeti. Jesus fortalte sine disciple:

»Menneskesønnen overgives i menneskers hænder, og de skal slå ham ihjel, og når han er slået ihjel, skal han opstå tre dage efter« (Mark 9:31).

Under den sidste uge af Herrens jordiske virke, fortsatte han med at tale om, hvad der skulle ske med ham. Da Andreas og Filip kom hen og fortalte ham, at der var nogle grækere, som ønskede at tale med ham, benyttede Jesus muligheden til at undervise: »Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver der kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold« (Joh 12:23-24).

Profeten Abinadi fra Mormons Bog sagde: »Derfor har graven ingen sejr, og dødens brud er opslugt i Kristus. Han er verdens lys og liv, ja, et lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes, ja, og et liv, som er evigt, så at der ikke mere hersker død« (Mosiah 16:8-9).

Vores opstandelse og ophøjelse

Takket være Frelseren kan vi se frem til en genforening med dem, som er gået bort. Vi er velsignet med visheden om, at vi skal se dem igen, omfavne dem og udtrykke vores kærlighed til dem.

Profeten Joseph Smith har forklaret: »Vil I finde det besynderligt, hvis jeg fortæller jer, hvad jeg har set om dette interessante emne i et syn? ... Så tydeligt var synet, at

jeg så mennesker, inden de steg op af graven, som om de kom langsomt frem. De tog hinanden ved hånden og sagde: »Min far, min søn, min mor, min datter, min bror, min søster.« Og når røsten kalder de døde frem, og hvis jeg er blevet stedt til hvile ved siden af min far, hvad ville da være mit hjertes første glæde? At møde min far, min mor, min bror, min søster; og når de står ved min side, omfavner jeg dem, og de omfavner mig.«¹

Den altomfattende opstandelses realitet samt en mulig ophøjelse takket være vor Forløseres guddommelige offer er grund nok for os til at være evigt taknemlige. Han er opstandelsen og livet, og det aflægger vi vidnesbyrd om for verden.

De levende og de døde har mulighed for at høre hans røst og leve. Men mennesker på begge sider af sløvet skal overholde visse betingelser for at modtage alle evangeliets velsignelser. Frelseren forklarede en af disse betingelser for Martha: »... den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø« (Joh 11:25-26). Tro på ham er evangeliets første grundsætning. En sådan tro motiverer os til at omvende os og til at indgå og overholde pagter med Gud, så vi en dag kan opnå evigt liv.

For så vidt som vi efterlever hans befalinger og er tro mod vore pagter, har vi den velsignelse at kunne se frem til et glædeligt familiemensyn og blive kronet med evigt liv. Eller med Jesu Kristi egne ord: »[De døde skal] gå ud af [gravene] – de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom« (Joh 5:29). Med hensyn til dette vers har profeten Joseph Smith sagt: »Nogle skal opstå til Guds evige bål ... og nogle skal opstå til fordømmelse i deres egen fordærvedhed, som er lige så stærk en pine og plage som ildsøen af svovl.«²

Omvendelse er nøglen til at undgå at »opstå til dom«. Oprigtig omvendelse iværksætter den store frelsesplan til gavn for os. Vores »Forløser ... led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham. Og han er igen opstanden fra de døde,

for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af omvendelse» (L&P 18:11-12).

Den lamanitiske profet Samuel forstod fuldt ud forholdet mellem omvendelse og en opstandelse i glæde. Mens han tappert stod på bymuren, forkyndte han:

»Men se, Kristi opstandelse forløser menneskeheden, ja, hele menneskeslægten og bringer den tilbage til Herren.

Ja, den tilvejebringer betingelsen for omvendelse, så at hver den, som omvender sig, ikke skal omhugges og kastes i ilden« (Helaman 14:17-18).

Efterhånden som vi forstår løfterne med hensyn til opstandelse og ophøjelse, bliver vores tro på Frelseren og vores ønske om at omvende os og vende tilbage til ham dybere og stærkere.

Indprentet i vores hjerte

Da Frelseren havde fortalt Martha, at han var opstandelsen og livet, spurgte han hende: »Tror du det?« Marthas svar afspejlede stor tro: »Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden« (Joh 11:26-27).

Vi kan også spørge os selv: Tror jeg på Jesus ord om udødelighed og evigt liv? Tror jeg på en lykkelig genforening med mine kære, som er gået bort? I samme grad som vi tillader disse sandheder at gennemsyre vores liv, vil vi også reagere med stor tro og et styrket vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Guds Søn.

Han lærdomme med hensyn til sin egen og vores død og opstandelse bør stå indprentet i vores hjerte. Ved en bestemt lejlighed, da Frelserens disciple funderede over Guds mægtige kraft, som fandtes i ham, sagde han: »Læg jer disse ord på sind: Menneskesønnen

skal overgives i menneskers hænder« (Luk 9:44; se også Joseph Smiths Oversættelse, Luk 9:44).

Profeten Joseph Smith sagde: »Gud har åbenbaret sin Søn fra himlene og ligeledes læren om opstandelsen; og vi ved, at de mennesker, vi begraver her, vil Gud oprejse igen, ikklædt og levendegjort af vor store Guds Ånd ... Lad disse sandheder synke ned i vore hjerter, at vi endog her kan begynde at glæde os over det, som herefter skal findes i dets fylde.«³

En granskning af vor Frelseres belæringer om død og opstandelse styrker vores håb om udødelighed og evigt liv. Dette håb kan fylde vores hjerte med den glæde, som Martha og Maria må have følt. For Frelserens løfte lyder: »[Dine kære] skal opstå« (Joh 11:23). ■

NOTER

1. *History of the Church*, 5:361-362.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 437.
3. *Lærdomme*, s. 354-355.

Takket være Frelseren kan vi se frem til en genforening med dem, som er gået bort. Vi skal se dem igen, omfavne dem og udtrykke vores kærlighed til dem.

Kongernes Kon

LISA ANN JACKSON

Jeg stod ved kongers og dronningers grave, men det var en tom grav, jeg tænkte på.

Westminster Abbey er en smuk stenkatedral, som ligger i London ikke langt fra Themsens bred. Den har været et religiøst og kulturelt centrum i mere end 900 år. Med undtagelse af to er alle engelske monarker siden 1066 blevet kronet her, mange blev viet her, og mange er begravet her.

Da jeg afsluttede min mission i England, besøgte jeg dette højtidelige sted. Jeg vandrede gennem den store kir-

kesal og ud i sidegangene. Mens jeg gik her og forbløffedes over bygningens storslåethed og skønhed, fik jeg øje på flere gravsteder. Jeg så på navnene og opdagede til min overraskelse, at jeg kendte mange af dem: Dronning Elizabeth I, Sir Isaac Newton og Charles Dickens. Der var mange andre – berømte statsmænd, ansete filosoffer og engelske kongelige. Jeg huskede deres navne fra historiebøgerne.

Jeg var især fascineret af kongernes og dronningernes gravhvelvinger. De regerede over det britiske imperium. De besad en jordisk magt, som kun få begriber. De hørte til de mest indflydelsesrige mennesker på jorden på deres tid.

ge

Men jeg kunne ikke lade være med at spekulere på, hvad der nu var blevet af deres magt. De var vendt tilbage til støvet. »Hvis man fjernede stenene, som dækker deres kiste,« tænke jeg, »så ville man finde deres jordiske rester.« Og jeg tænkte: »Hvilken indflydelse har disse konger og dronninger i dag?»

Så tænkte jeg på Kongernes Konge. Hans grav er tom. Der var ingen jordiske rester, da stenen blev rullet fra hans grav. Han er opstået i udødelighed, og han lever.

»Hvad er der blevet af *hans* indflydelse?» tænkte jeg, mens jeg tænkte tilbage på de sidste 18 måneder, hvor jeg

havde undervist folk i Nordengland – ikke om dronning Elizabeth, ikke om Charles Dickens, men om Jesus Kristus. Jeg tænkte på, at den bygning, jeg stod i, skønt den ikke rummede evangeliets fylde, var opført for at forkynde Frelserens lærdomme. Jeg tænkte på mine egne følelser for ham.

I det øjeblik forstod jeg opstandelsen på en måde, som jeg aldrig før havde gjort. Hans grav var virkelig tom. Han er virkelig opstået. Han lever virkelig. Og hans indflydelse forandrer stadig hjerter og sind og lever på en dyb og evig måde. ■

Lisa Ann Jackson arbejder for Kirkens tidsskriftafdeling.

HAN ER INDEN FOR RÆKKEVIDDE

FRELSEREN KAN HELBREDE DIG BÅDE FYSISK OG
ÅNDELIGT. RÆK UD EFTER HAM.
(Se Mark 5:25-34).

Lille Liahona

Et vidnesbyrd i udvikling

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident James E. Faust fortæller om sin største kilde til styrke.

Når jeg ser tilbage på mit liv, ser jeg, at der har været en stor kilde til styrke og velsignelser. Det er mit vidnesbyrd og kundskab om, at Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser og Forløser. Jeg er dybt taknemlig over, at jeg hele mit liv har haft en enkel tro på, at Jesus er Kristus. Det vidnesbyrd er blevet bekræftet for mig hundredvis af gange. Det er min sjæls kronende kundskab. Det er mit væsens åndelige lys. Det er mit livs hjørnestein.

Mit vidnesbyrds første hjørnestein blev lagt for meget længe siden. Et af mine tidligste minder er, at jeg havde et uhyggeligt mareridt som lille. Jeg husker det stadig levende. Jeg må have skreget af angst den nat. Min bedstemor vækkede mig. Jeg græd, og hun holdt mig i sine arme, knugede mig og trøstede mig. Hun hentede en skål af min livret, risengrød, som var til overs fra middagen, og så sad jeg på hendes skød, mens hun madede mig. Hun fortalte mig, at vi kunne være trygge i vores hjem, fordi Jesus passede på os. Dengang fornemmede jeg, at det var sandt, og jeg tror stadig på det. Jeg blev trøstet på både krop og sjæl og gik rolig i seng igen, forvisset om den guddommelige realitet, at Jesus passer på os.

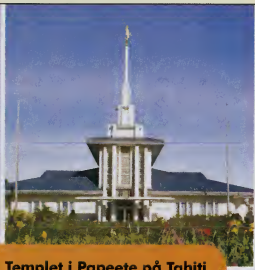
Den første mindeværdige oplevelse førte til andre stærke bekræftelser på, at Gud lever, og at Jesus er vor Herre og Frelser. Mange af disse kom som svar på inderlig bøn. Når jeg som barn mistede noget, som for eksempel min dyrebare lommekniv, erfarede jeg, at hvis jeg bad inderligt nok, fandt jeg det som regel igen. Jeg fandt altid de vildfarne køer, som jeg havde ansvar for. Nogle gange måtte jeg bede mere end én gang, men mine bønner syntes altid at blive besvaret. Somme tider var svaret nej, men oftest var det positivt og bekræftende. Selv når svaret var nej, erfarede jeg, at i Herrens store visdom var det svar, som jeg fik, til mit eget bedste. Min tro voksede, efterhånden som sten blev lagt på sten oven på min hjørnestein, linje på linje, og bud på bud.

Jeg erkender ydmygt, at disse mange oplevelser har fremmet en sikker viden om, at Jesus er vor Frelser og Forløser. Jeg har hørt hans røst og følt hans indflydelse og nærvær. Det har været som en varm, åndelig kappe. Det forunderlige er, at alle, der stræber efter at holde budene og støtten deres ledere, kan til en vis grad modtage den samme kundskab. ●

Tempelkort

Igenennem 2003 indeholder hvert eneste nummer af *Lille Liabona* tempelkort. Tag tempelkortene ud af bladet,

Templet i Papeete på Tahiti

Indviet den 27. oktober 1983
af præsident Gordon B. Hinckley

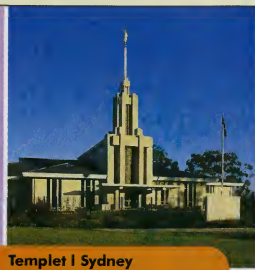
FOTO: FOTO: HOLBMAN

Templet i Boise i Idaho

Indviet den 25. maj 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

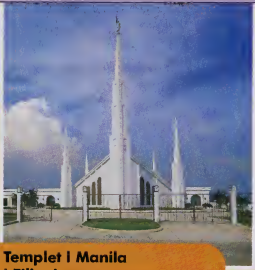
FOTO: BO J. CLARK

Templet i Sydney i Australien

Indviet den 20. september 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: FOTO: HOLBMAN

Templet i Manila i Filippinerne

Indviet den 25. september 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

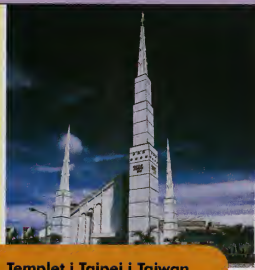
FOTO: FOTO: HOLBMAN

Templet i Dallas i Texas

Indviet den 19. oktober 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: BO J. CLARK

Templet i Taipei i Taiwan

Indviet den 17. november 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

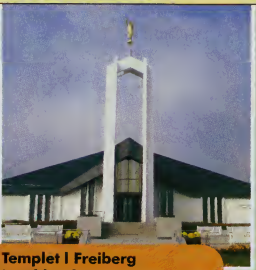
FOTO: FOTO: HOLBMAN

Templet i Guatemala City i Guatemala

Indviet den 14. december 1984
af præsident Gordon B. Hinckley

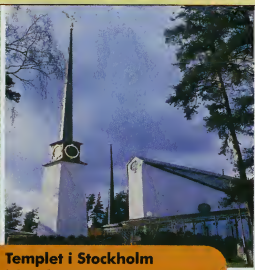
FOTO: SHANE G. SMITH

Templet i Freiberg i Tyskland

Indviet den 29. juni 1985
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: SHANE G. SMITH

Templet i Stockholm i Sverige

Indviet den 2. juli 1985
af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: LENNEBERG

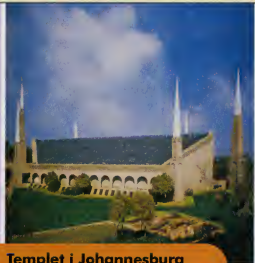

lim dem på karton og klip dem ud. Saml kortene og lad dem minde dig om betydningen af templerne.

Templet i Chicago i Illinois

Indviet den 9. august 1985
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Johannesburg i Sydafrika

Indviet den 24. august 1985
af præsident Gordon B. Hinckley

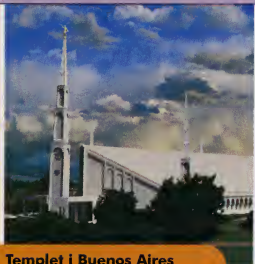
Templet i Seoul i Sydkorea

Indviet den 14. december 1985
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Lima i Peru

Indviet den 10. januar 1986
af præsident Gordon B. Hinckley

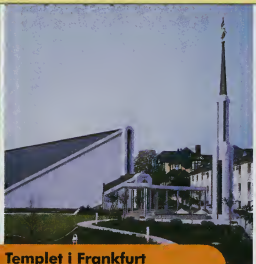
Templet i Buenos Aires i Argentina

Indviet den 17. januar 1986
af præsident Thomas S. Monson

Templet i Denver i Colorado

Indviet den 24. oktober 1986
af præsident Ezra Taft Benson

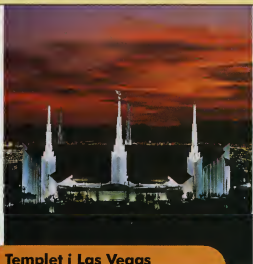
Templet i Frankfurt i Tyskland

Indviet den 28. august 1987
af præsident Ezra Taft Benson

Templet i Portland i Oregon

Indviet den 19. august 1989
af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Las Vegas i Nevada

Indviet den 16. december 1989
af præsident Gordon B. Hinckley

DU ER KRISTUS

VICKIE F. MATSUMORI

»Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:16).

Hvem er Jesus Kristus? Folk fra mange forskellige religioner ved, at han levede for mere end 2000 år siden. Mange tror, at han var en stor lærer. Men han var mere end det.

Hvem er Jesus Kristus? Kristne, deriblandt medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ved, at han udførte mange mirakler. Han bespiste mængden med fem brød og to fisk, helbredte de syge, fik de blinde til at se og opvækkede de døde. Men han gjorde mere end det.

Hvem er Jesus Kristus? Han spurgte apostlene: »... hvem siger I, at jeg er?

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:15-16).

Hvem er Jesus Kristus? Han er Guds Søn. Vor himmelske Fader sendte ham ned for at organisere sin kirke, forkynde evangeliet, dø for vore synder og opstå.

Hver er han nu? Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon modtog et syn og sagde: »Han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er faderens Enbårne« (L&P 76:22-23).

Hvem er Jesus Kristus? Han er vores Frelser og vores Forløser. Han lever i dag. Hvis vi vælger det rette og beder til vor himmelske Fader, kan vi selv, gennem Helligåndens vidnesbyrd, vide, at han er vor himmelske Faders Søn, og at han døde for at frelse os fra vores synder.

Panorama af Jesus Kristus, som taler med børnene

1. Lim side 7 på et stykke karton.
2. Klip figurene, stenene og baggrunden ud og klip langs den oprukne diagonale linje.
3. Fold langs den stiplede linje, og lim det blanke stykke under baggrunden (se illustrationen).

4. Klip sprækker langs de korte, tykke linjer. Stik figurenes flapper ned i sprækkerne og buk dem om, så figuren kan stå.

5. Find og læs de skriftsteder, som står på stenen, og anbring så stenene i panoramaet.

Forslag til fællestid

1. *Skriv følgende skriftstedsbenvisninger på små strimler papir: Matt 3:13-17; ApG 2:1, 38, 41; Mose 18:14-17; JS-H 1:68-72; Moses 6:64-66. Del Primary op i små grupper. Lad hver gruppe læse et skriftsted og danne et diskussionspanel. Lad resten af Primary stille panelet spørgsmål om skriftstedet, såsom: Hvem blev døbt? Hvor foregik det? Hvad syntes folket om det? Hvordan gavnede dåben? Hvordan minder de dåb om din egen dåb? Syng sange eller salmer om dåb og bær vidnesbyrd om dåbens velsignelser.*

2. *Fle uger før du skal undervise i »Påskelovprisning« (se dette nummer side 18-19), hjælper du et større barn eller en voksen leder med at lære versene udenad. Lær først primarybørnene at synge omkvædet. Læs Job 12:12-18 og tal om dengang, hvor folket råbte bosianna, da Frelseren red ind i byen. Fortæl børnene, at folket i Amerika også glædede sig, da Frelseren kom. Lad børnene læse 3 Nephi 11:15-17 højt. Mens de synger omkvædet til »Påskelovprisning«, skal børnene røre ved deres ører, hver gang de hører et »bosianna«. Lad børnene bytte, mens det større barn eller den voksne synger versene. Lad hele Primary synge omkvædet sammen. Når børnene skal lære at synge versene, så lad solisten synge første strofe. Lad så børnene synge den strofe. Gentag denne fremgangsmåde med næste strofe. Lad børnene synge næste strofe igen, og så de to første strofer sammen. Gentag processen, indtil de har lært hele verset. ●*

Matt 1:21

Joh 11:25

1 Kor 15:20

Mosiah 3:17

3 Nephi 11:8-10

JS-H 1:11, 15-17

L&P 101:32

L&P 110:1-4

Lim

Illustration

Påskelovprisning

Tankefuldt ♩ = 60-66

1. Da Je - sus vor op - stand - ne Frel - ser vi - ste sig på
 2. Da Je - sus Kri - stus vi - ste si - ne nag - le - mær - ker

A
 jord, op - fyld - te han de gam - le pro - fe - ti - er ord for
 frem, for - stod ne - phi - ter - ne, at Her - ren vi - ste sig for

Chords: Dm, Gm, Dm, B⁺, A, Dm, Gm, Dm, B⁺

Dm Gm A7 Dm

ord. I her - lig - hed og klædt i hvidt han
dem. For ham, de tro - ed' død, op - stod som

B \flat A Dm

steg fra him - len ned, og folk i lan - det
Frel - ser og som Gud, og der - for syn - ger

B \flat Dm B \flat A Kor Dm

sang af glæ - de og tak - nem - lig - hed:
vi som de vor sto - re glæ - de ud: Ho - sian - na
langsommere

Gm Dm (C) Dm

og lov og pris og æ - re til vor Gud! Ho - sian - na

Gm Dm A D

og lov og pris og æ - re til vor Gud!

Tekst og musik: Vanja Y. Watkins, f. 1938, © 1982 IRI
Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

3 Nephi 11:8-17

ILLUSTRERET AF PHYLIS LUCH, BAGGRUND: FOTO: MATTHEW REIER

RETSSAGEN MOD JESUS

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

Ypperstepræsterne og folkets ældste sendte onde mænd med sværd og kæppe ud til Getsemane have.

Matt 26:47

Apostlen Judas Iskariot var sammen med dem. Mændene havde betalt Judas for at vise dem Frelseren.

Matt 26:14-16, 47

Judas havde fortalt mændene, at han ville kysse Jesus. Da han gjorde det, anholdt de Jesus. Mændene hånede og slog Jesus. De førte Jesus til ypperstepræsten Kajfas.

Matt 26:48-50, 57; Luk 22:63-65

De jødiske ledere afholdt en retssag. De sagde, at Jesus havde overtrådt loven ved at hævde at være Kristus, Guds Søn. Og fordi Jesus er Guds Søn og Kristus, så benægtede han det ikke. De dømte ham skyldig.

Luk 22:66-71

De jødiske ledere havde ikke lov til at dødsdømme Jesus. De førte ham til Pontius Pilatus, som havde denne magt. De fortalte Pilatus, at Jesus havde sagt, at folket ikke skulle betale skat til kejseren.

Luk 23:1-3

Pilatus mente ikke, at Jesus havde gjort noget forkert. Det var højtid i Jerusalem. Og det var skik at frigive en fange ved den lejlighed. Pilatus ville frigive Jesus. Folket krævede morderen Barabbas frigivet i stedet. De råbte, at Jesus skulle korsfæstes.

Luk 23:14-21

Pilate kunne stadig ikke se nogen grund til at slå Jesus ihjel. Han ville stadig gerne frigive ham. Men præsterne og folket råbte højt, at han skulle korsfæstes.

Luk 23:22-23

Pilate vaskede sine hænder og sagde, at han ikke var ansvarlig for Jesu død. Men han gav folket lov til at korsfæste Jesus.

Matt 27:24-26

JESUS KORSFÆSTES

Soldaterne piskede Jesus. De gav ham en purpurfarvet kappe på. Så flettede de en krone af torne og satte den på hans hoved. Og de lo og spyttede på ham. De kaldte ham »Jødernes Konge«.

Mark 15:15-19

Mange jøder fulgte med, da soldaterne førte Jesus ud til en høj uden for Jerusalem for at korsfæste ham. De tvang ham til at bære sit eget kors. Bagefter lagde de ham på det, sømmede hans hænder og fødder fast til korset og stillede det op. De korsfæstede også to andre mænd den dag. De to andre mænd var røvere.

Luk 23:27, 33; Job 19:17

Jesus bad. Han bad sin himmelske Fader om at tilgive soldaterne, som havde korsfæstet ham. De vidste ikke, at han var Frelseren.

Luk 23:34

Maria, Jesu mor, stod ved korset. Apostlen Johannes stod der også. Jesus sagde, at Johannes skulle tage sig af Maria. Johannes tog Jesu mor med hjem.

Job 19:25-27

Disciplene var meget kede af det, for de elskede Frelseren meget højt. Han led på korset i mange timer. Så gav han slip på livet. Hans ånd forlod kroppen.

Matt 27:46, 50

Himlen blev mørk, og et stort jordskælv fik store klipper til at gå i stykker. Forhængen i templet blev revet midt over. De romerske soldater blev bange.

Matt 27:45, 51, 54

En af disciplene tog Frelserens lig ned fra korset, svøbte det i et stykke stof og lagde det i en grav i en klippehule. En stor sten blev rullet for graven.

Matt 27:57-60

Vor Herre og Frelser

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

De Tolv Apostles Kvorum

Vidste du, at ældste Joseph B. Wirthlin spillede på sin skoles fodboldhold? Han elsker vor Frelser Jesus Kristus og bærer vidnesbyrd om ham.

Jesus er Kirkens overhoved, universets Skaber, menneskehedens Frelser og Forløser og menneskesjælens dommer.

Jeg er taknemlig over at vide, at vor Herre og Frelser er denne kirkes overhoved, og at han leder den gennem sine tjenere. Dette er Herrens Kirke. Det er ikke folkets kirke. Brødrene i de ledende råd er kaldet af Gud. Deres eneste ønske er at tjene i overensstemmelse med hans vilje i ydmyghed »af [deres] hele hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2).

Menneskers evige liv og udødelighed er sikret takket være Jesu Kristi forsoning, han, som er vor Frelser og Forløser. Det er en kærlighedsgerning, som vi bør være mere taknemlige for end for nogen anden af Guds velsignelser eller gaver. Forsoningen sikrer alle mennesker udødelighed. Udødelighed er uendelig og gælder for alle mennesker. Det giver mulighed for evigt liv, det liv, som Gud lever, til dem, som tror på Kristus, omvender sig fra deres synder og adlyder evangeliets love. På mirakuløs vis frelser forsoningen os fra virkningerne af Adams fald, både den timelige død, som kommer, når livet er forbi, og den åndelige død, som er adskillelsen fra vor Fader.

Når vi tænker på alt det, som Jesus er og har gjort for os, hvad bør vi da gøre for at vise vores taknemlighed? Vi burde lære at »[kende] ... den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3). »De, der kender Gud, bliver som ham og opnår samme liv som han, hvilket er evigt liv« (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, 1966-1973, 1:762).

Med andre ord, for at opnå en kundskab om Kristus, skal vi blive som han er. ●

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1993.

Bered dig på tempeltjeneste

Udvælg under bøn skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som dækker behov hos søstrene på din kreds. Fortæl om dine egne erfaringer og vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

L&P 109:13, 15: Ved indvielsen af templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith om, »at alle, der træder over Herrens hus' dørtærskel må ... modtage en fylde af den Helligånd og indordne sig efter dine love og blive beredt til at modtage alt det, der er nødvendigt.«

Præsident Gordon B. Hinckley: »Disse enestående og vidunderlige bygninger og de ordinancer, som

forrettes i dem, repræsenterer vores ypperste gudsdyrkelse. Disse ordinancer er de dybeste udtryk for vores teologi. Jeg opfordrer vore medlemmer overalt ... til at leve værdigt til at have en tempelanbefaling, at sikre sig en og at betragte den som et dyrebart aktiv, og at yde en større indsats for at komme til Herrens hus og tage del i den ånd og de velsignelser, som kan opnås der« (»Om missioner, templer og forvaltning«, *Sjernen*, januar 1996, s. 53).

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Temptels ordinancer og ceremonier er ganske enkle. De er smukke. De er hellige. De holdes fortrolige for ikke at komme ud til mennesker, som er uforberedte. Nysgerrighed er ikke forberedelse. Dyb interesse er i sig selv ikke en forberedelse. Forberedelse til modtagelse af ordinancerne omfatter de indledende trin: Tro, omvendelse, dåb, håndspåleggelse for Helligåndsgaven, værdighed, modenhed og den ophøjede værdighed, som en indbudt gæst i Herrens hus, bør besidde« (»Det hellige tempel«, *Sjernen*, juni 1992, s. 17).

Ældste Russell M. Nelson, De Tolv Apostles Kvorum: »Der er to begreber, som vi især skal holde os for øje, når vi forbereder os til at besøge templet. Det første er *pagt*. Vi skal huske på, at en pagt er et løfte. De

pagter, som vi indgår med Gud, bør betragtes som beskyttende, ikke hæmmende. Pagter med ham beskytter os mod farer ...

Det andet begreb, som vi bør lægge vægt på i vores mentale forberedelse, er *forsoning*. Jesu Kristi forsoning er den vigtigste begivenhed i menneskeheds historie. Det er selve kernen i frelsesplanen. Uden den altomfattende forsoning ville hele menneskeheden uundgåeligt have været fortabt. Tempelordinancerne og pagterne belærer os om forsoningens forløsende kraft« (»Prepare for Blessings of the Temple«, *Ensign*, marts 2002, s. 21-22).

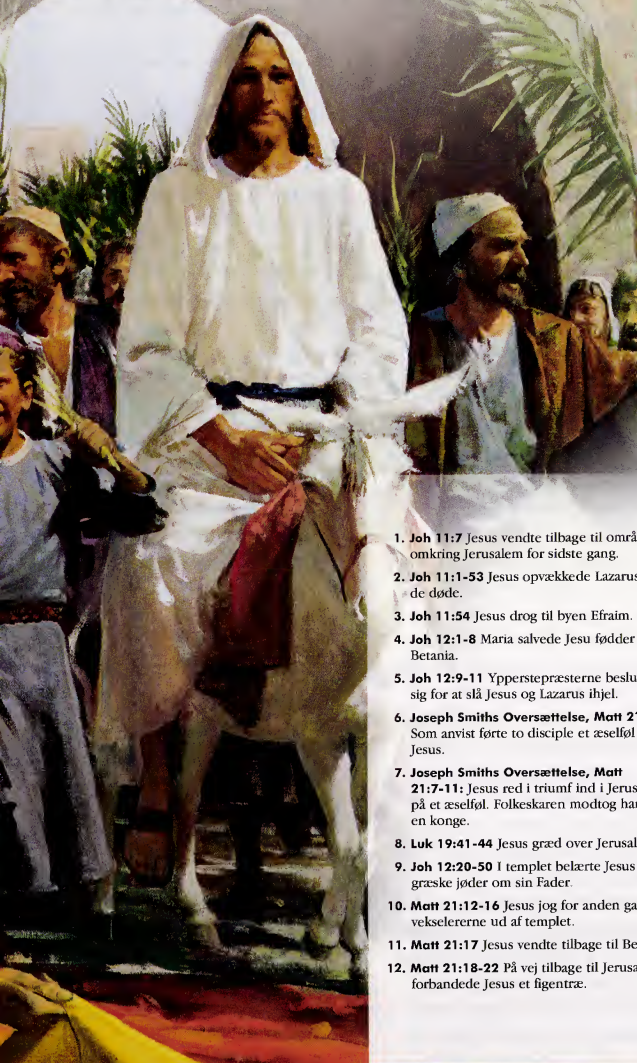
Kathleen H. Hughes, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: »Eftersom templet er et fredens hus, et åbenbarings hus og et bønnens hus, bør vi berede os på at nyde den ånd og de gaver, som vi kan opnå der som døtre af vor himmelske Fader. Forberedelse til at opleve templets velsignelser kræver, at vi møder ydmyge, bønssomme og eftertænksomme frem, og at vi villigt lægger verden og dens bekymringer til side. Det kræver, at vi, mens vi befinder os i templet, er opmærksomme, og at vi aktivt og eftertænksomt lytter og deltager i de ordinancer, som vi modtager på egne eller andres vegne.«

- *Hvilke velsignelser har du modtaget ved at komme i templet?*
- *Hvordan kan du få del i templets velsignelser, hvis du bor langt fra et tempel?* ■

Overblik over Det Nye Testamente

FRELSERENS SIDSTE UGE

Født år 34

Sjette dag før påske

Femte dag før påske

BEGIVENHEDER

4 5 6 7 8 10

REJSER

1 3

PRÆDIKENER

9

MIRAKLER

2

LIGNELSER

MORMONS BOG

80

Datoerne er løst anslået.

** Ifølge jødisk skik begynder dagen ved solnedgang.*

- Joh 11:7** Jesus vendte tilbage til området omkring Jerusalem for sidste gang.
- Joh 11:1-53** Jesus opvækkede Lazarus fra de døde.
- Joh 11:54** Jesus drog til byen Efraim.
- Joh 12:1-8** Maria salvede Jesu fødder i Betania.
- Joh 12:9-11** Ypperstepresterne beslutter sig for at slå Jesus og Lazarus ihjel.
- Joseph Smiths Oversættelse, Matt 21:1-6** Som anvist førte to disciple et æseføl til Jesus.
- Joseph Smiths Oversættelse, Matt 21:7-11** Jesus red i triumf ind i Jerusalem på et æseføl. Folkeskaren modtog ham som en konge.
- Luk 19:41-44** Jesus græd over Jerusalem.
- Joh 12:20-50** I templet belærte Jesus nogle græske jøder om sin Fader.
- Matt 21:12-16** Jesus jog for anden gang vekslerne ud af templet.
- Matt 21:17** Jesus vendte tilbage til Betania.
- Matt 21:18-22** På vej tilbage til Jerusalem forbandede Jesus et figentræ.
- Matt 21:23-46** Ypperstepresterne drog Jesu myndighed i tvivl. Han revsede dem.
- Matt 21:28-22:14** Lignelserne om de to sønner, de onde vinbønder og kongens bryllup.
- Matt 22:15-46** Fjender forsøgte at lokke Jesus i en fælde. Han besvarede deres spørgsmål om romerske skatter, ægteskab og opstandelsen og det største bud.
- Mark 12:41-44** Ved tempelblokken fik Jesus øje på en enke, som gav en fattig skærv.
- Matt 23:1-36** Jesus advarede folket mod hykleri.
- Matt 23:37-39** Jesus sørgede igen over Jerusalem.
- Matt 24:25; JS-M 1** På Oliebjerget belærte Jesus sine disciple om Jerusalems ødelæggelse og tegnene på hans andet komme.
- Matt 25** Lignelserne om de ti brudepiger, talenterne og fårene og bukkene.
- Matt 26:1-2** Jesus fortalte sine disciple, at han skulle korsfæstes to dage senere.
- Matt 26:3-5** Ypperstepresterne lægger igen planer om at slå Jesus ihjel.

Fjerde dag før påske

Tredje dag

Anden dag før påske

Første dag af de
Kl. 18.00* usyrede brøds fest

Kl. 21.00

Midnat

23. Matt 26:6-13 Jesus besøgte Simon den Spedalskes hjem. En kvinde salvede Jesus som forberedelse på hans død.

24. Luk 22:3-6 Judas Iskariot aftalte at forråde Jesus til ypperstepræsterne.

25. Luk 22:7-13 Disciplene forberedte påskemåltidet.

26. Luk 22:14-38 Efter solnedgang indtog Jesus sit sidste måltid sammen med sine tolv apostle.

27. Joh 13:18-30 Jesus fortalte, at en af hans disciple ville forråde ham. Judas forlod lokalet.

28. Mark 14:22-25 Jesus indstiftede nadveren.

29. Joh 13:2-17 Jesus vaskede apostlenes fødder.

30. Joh 13:31-35 Jesus belærte sine disciple og sagde, at de skulle elske hinanden, som han havde elsket dem.

31. Mark 14:27-31 Jesu disciple svor ham troskab.

Joh 14 Jesus vidnede om sin guddommelighed og belærte om Talsmanden.

33. Luk 22:39 Jesus og disciplene drog ud til Oliebjerget.

34. Joh 15-16 Jesus belærte sine disciple om det sande vintræ, kærlighed, modgang og hans forestående død.

35. Joh 17 Jesus bad sin ypperstepræstelige bøn, hvori han bad til Faderen for sine apostle og alle, som gennem dem kom til tro på ham.

36. Joh 18:1 Jesus og hans disciple ankom til Getsemane have.

37. Mark 14:32-42; Luk 22:40-46 Jesus tog Peter, Jakob og Johannes med ind i haven; Jesus bad; en engel styrkede ham; Jesus fandt de tre sovende; han bad for anden gang, Jesus blødt fra hver porø; de tre sov stadig; han bad for tredje gang; Jesus vækkede sine disciple.

38. Luk 22:47-48; Joh 18:2-9 Judas Iskariot forrødte Jesus med et kys. Hans anklagere faldt til jorden.

39. Joh 18:10-11 Peter ville hindre pågribelsen af Jesus.

40. Luk 22:49-51 Jesus helbredte ypperstepræstens tjeners øre.

MEG UBEETS RETNING FRA VENSTRE: DETALJE FRA KRISTI INDTOG I JERUSALEM I TRIUMF, AF HARRY ANDERSON, © JERUSALEM, AF GREG OLSEN. FRA VISIONS OF FAITH-SAMLINGEN LIDJEWIT AF MILL POND PRESS INC. I VENICE I FLORIDA; JUDAS FORRÅDER JESUS MED ET KYSS, AF JAMES L. TISSOT; TI INHUKOMMELSE AF PAV, AF WALTER RANE; GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE; DEN SIDSTE NADVER, AF SIMÓN DÍWEY, GENGIVET MED TILLADELSE FRA ATLUS FINE ARTS I AMERICAN FOR UTAH; FEM AF DEM VOR KJØGE, AF WALTER RANE, GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE.

Midnat

Kl. 3.00

Kl. 6.00

Kl. 9.00

Kl. 12.00

Kl. 15.00

BEGIVENHEDER

37 38 39 41

REJSER

42

43

PRÆDIKENER

48

MIRAKLER

40

LIGNELSE

MORMONS BOG

41. **Mark 14:46, 48-52** Jesus blev pågrebet; disciplenerne flygtede.
42. **Joh 18:13** Jesus blev først ført til Annas' palads.
43. **Joh 18:24** Jesus blev sendt til Kajfas.
44. **Joh 18:14-23** Kajfas udspurgte Jesus; en tempelvagt slog Jesus i ansigtet.
45. **Matt 26:59-68** Medlemmer af Rådet udspurgte og hånedes Jesus og spyttede på ham og slog ham.
46. **Luk 22:56-62** Tre gang benægtede Peter, at han kendte Jesus.
47. **Luk 22:66-67** Ved solopgang blev Jesus udspurgt af hele Rådet.
48. **Matt 27:1; Luk 22:67-71** Jesus erklærede, at han var Guds Søn. Han blev dødsdømt.
49. **Matt 27:3-10** Judas hængte sig.
50. **Joh 18:28** Jesus blev ført til den romerske domstol.
51. **Joh 18:29-38** Pilatus udspurgte Jesus og fandt ham uskyldig.
52. **Luk 23:6-7** Pilatus sendte Jesus til kong Herodes Antipas.

JERUSALEM PÅ JESU TID

53. **Luk 23:8-12** Herodes udspurgte og hånedes Jesus.

landet i tre timer.

61. **Joh 19:29** Jesus blev budt eddike at drikke.

54. **Luk 23:11** Jesus blev sendt tilbage til Pilatus.
55. **Luk 23:13-25** Pilatus tilbød at frigive Jesus, men folket sagde: »Korsfæst ham.« Pilatus frigav Barabbas.
56. **Joh 19:1-16** Jesus blev pisket, fik en tornekrone på hovedet, blev ført en purpurkappe og blev pryglet af de romerske soldater. Pilatus forsøgte igen at frigive Jesus, men folket krævede ham korsfæstet.
57. **Mark 15:20-22** Jesus blev ført til Golgata.
58. **Mark 15:23-28; Joh 19:23-24** Jesus blev naglet til korset. Soldaterne kastede lod om hans tøj.
59. **Mark 15:29-32** Jesus blev hånet, mens han hang på korset.
60. **Mark 15:33** Mørke dækkede

81

- 62. Mark 15:37-38** Jesus udtalte sine sidste ord og døde. Der opstod jordskælv, og forlægnet i templet revned.
- 63. Joh 19:31-37** En soldat stak Jesus i siden med sit spyd.
- 64. Joh 19:38-42** Inden solnedgang blev Jesus legeme lagt i en grav.
- 65. Matt 27:62-66** Ypperstepresterne og farisæerne forseglede graven og satte vagter ved den.
- 66. LuP 138:11-24** Mens Jesu legeme lå i graven, besøgte han de retfærdige i ånderverdenen.
- 67. Joseph Smiths Oversættelse, Matt 28:2-4** Da Jesus opstod, rystede jorden, og engle åbnede hans grav.
- 68. Matt 27:52-53** Retfærdige hellige i ånderverdenen opstod.
- 69. Joseph Smiths Oversættelse, Matt 28:1-8; Joseph Smiths Oversættelse, Mark 16:1-8** Nogle kvinder, deriblandt Maria Magdalene, fandt graven åben, så englende og løb tilbage for at fortælle disciplene det.
- 70. Joh 20:2-10** Peter og Johannes løb ud til graven og fandt den tom.

- 71. Joh 20:11-17** Jesus viste sig for Maria Magdalene ved graven.
- 72. Luk 24:34** Jesus viste sig for Peter.
- 73. Matt 28:9-10; Luk 24:10-11** Jesus viste sig for andre kvinder. De aflagde vidnesbyrd for disciplene om hans opstandelse.
- 74. Luk 24:13-35** Jesus viste sig for to disciple på vejen til Emmaus.
- 75. Luk 24:36-48; Joh 20:19-25** I Jerusalem viste Jesus sig for en gruppe disciple; Thomas var ikke til stede.
- 76. Joh 20:26-29** Otte dage senere viste Jesus sig for Thomas og de øvrige apostole.
- 77. Joh 21:1-23** Ved Galilea Så viste Jesus sig for syv af sine disciple. Til Peter sagde han: »Vogt mine får.«
- 78. Matt 28:16-20** I Galilæa viste Jesus sig for 11 disciple.
- 79. Luk 24:49-53; ApG 1:1-11** Fyrrer dage efter sin opstandelse steg Jesus til himmels fra Oliebjerget. To engle lovede, at Jesus ville vende tilbage på samme måde.

MORMONS BOG

- 80. 3 Nephi 8:2-3** De retfærdige i oldtidens Amerika ventede ivrigt på tegnene på Kristi død.
- 81. 3 Nephi 8:5-19** Voldsomme uvejr og jordskælv voldte ødelæggelser over hele Amerika.
- 82. 3 Nephi 8:20-10:9** Mørke dækkede landet i tre dage. Fra himlen talte Jesus til de retfærdige mennesker i Amerika.
- 83. 3 Nephi 11:1-26:15** Jesus besøgte og underviste folket i Amerika.
- 84. 3 Nephi 16:1-3** Jesus besøgte andre tabte får af Israels bus.

MEDELESE: BILDE: HERBERG, HOSER, KALINA, AF FRANK ADAMS; KORSFESTELSEN, AS CARL BLOCH; TRYKT SWINDLE, DITALE FRA DEN TILNÆRMEDE TROVÆRDI, AF CARL BLOCH; PASTOR, OOO TIL HAN, HEDERED, BEV, ALE, AF CHARL, KAP, KORT, THOMAS S. CHAD, LAD, DE, FUS, I, A, WATERBERNE

Gud havde sin egen

plan med mig

ROCHELLE WELTY OG JAN PINBOROUGH

Herren hjalp Annapurna Guru Murala, en ung kvinde i Indien, med lidt efter lidt at få indfriet sine drømme og hans planer med hende.

En piges dagbog er ofte en optegnelse over hendes drømme, og Annapurna Gurus dagbog rummede hendes inderste ønske. »En dag,« skrev hun, »vil jeg til templet.«

Annapurna var ikke medlem af Kirken, da hun skrev de ord. Hun er opvokset i Hyderabad i Indien og hørte noget om kristendommen, mens hun gik på katolsk skole. Så i 1992 traf hendes storebror Myrthy nogle sidste dages hellige missionærer og blev døbt. Annapurna var 14, da hendes bror gav hende et eksemplar af Mormons Bog. »Da jeg havde læst den,« mindes hun, »føjte jeg, at den var sand.«

I evangeliet fandt Annapurna svar på de spørgsmål, som optog hende mest, især hendes bekymring for, hvad der sker efter døden. Men lige så sikkert, som hun vidste, at evangeliet var sandt, var der også noget andet, hun vidste: Nemlig at hendes forældre ikke ville give hende lov til at blive døbt i en kristen kirke.

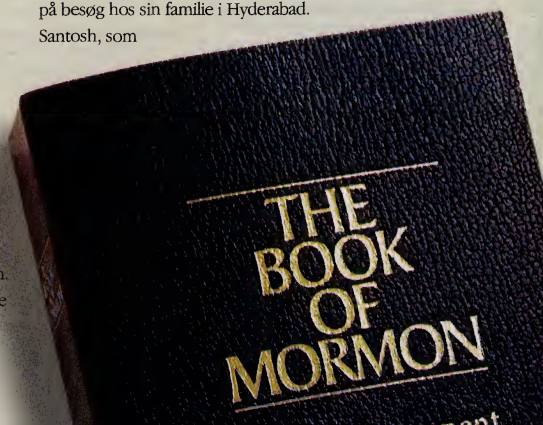
I sine efterfølgende teenageår efterlevede Annapurna stiftfærdigt sin nye tro. Hun læste Mormons Bog og Bibelen. Hun bad. Hun lærte alt, hvad hun kunne. Og hun dannede en dejlig drøm i sit sind: En dag ville hun gifte sig med en

sidste dages hellig. En dag skulle hun i templet. Og en dag ville hun skænke sine børn den dyrebare gave, som hun selv havde savnet, nemlig medlemskab af Herrens Kirke.

Mirakel efter mirakel

Da Annapurna var færdig med college som 20-årig, var hendes forældre gået i gang med at planlægge et traditionelt arrangeret ægteskab for deres elskede datter. Men Annapurna betragtede aldrig sine drømme som uopnåelige, for hun følte, at de ikke blot var hendes egne. »Jeg havde store drømme,« siger hun, »men faktisk havde Gud sine egne planer med mig.«

Da Annapurna var 21, begyndte disse guddommelige planer at realisere sig – mirakel efter mirakel. Først traf hun Santosh Murala, en trofast sidste dages hellig, som var på besøg hos sin familie i Hyderabad. Santosh, som

studerede medicin, var kandidat på en operationsstue i Chandigarh, som lå to dages rejse derfra. Da Annapurna og Santosh traf hinanden, talte de sammen i en halv time.

Efter den korte samtale ringede Santosh til sin ven Neil Twitchell, som tjente som missionspræsident i Bangaloremissionen i Indien, og betroede han: »Hun er vidunderlig!« Santosh mente tydeligvis, at dette var kvinden, han havde ledt efter. Annapurna følte, at Santosh – den første unge sidste dages hellige mand, hun nogensinde havde truffet – var den mand, hun havde bedt om at finde.

De to udvekslede nogle få breve og betroede hinanden deres følelser. Flere måneder senere blev de gift. Forståeligt nok, var Annapurnas familie til at begynde med skuffede, ligesom Santoshs familie var. Men Annapurna var myndig og kunne selv vælge sin ægtemand.

Annapurna betragtede situationen med troens øjne. »Hvis jeg havde giftet mig for at glæde mine forældre eller andre,« siger hun, »så ville mine børn aldrig have kendt til Kirken, og hele ansvaret for det ville hvile på mit hoved. Dette ene skridt har ændret livet for mig og mine efterkommere. I dette liv vil mine forældre måske være skuffede over mig, men i evigheden vil de være lykkelige og stolte af mig.« Faktisk er Annapurnas forældre allerede mere positivt stemt over for hendes ægteskab. De synes godt om Santosh og omgås hans forældre privat.

»Gud tager sig af os«

Den næste del af Annapurnas drøm blev realiseret, da hun endelig blev døbt. Der var ingen gren i Chandigarh, så familien Murala foretog den fem timer lange rejse til New Delhi, så hun kunne blive døbt. Ironisk nok

Øverst: Annapurna, Neil og Santosh. Deres anden søn, Keith Ammon, blev født i juli 2002. Annapurna drømmer om den dag, hvor hendes sønner og andre af deres generation tager på mission, kommer i templet og bliver ledere i Kirken i Indien.

var det sådan, at da Annapurna frit kunne gå i kirke, lå den nærmeste gren meget langt væk. »Før jeg blev døbt, lå Kirken tæt på mit hjem, lige henne om hjørnet, men jeg kunne ikke gå derhen,« siger hun. »Nu lå Kirken fem timers togrejse herfra, så vi kom der kun en gang om måneden.« Så blev Annapurna gravid, og den fem timer lange tur tog for hårdt på hende.

Men så indtrådte endnu et mirakel i form af to sidste dages hellige familier. »Gud tager sig af os,« forklarer Santosh. Et britisk ægtepar, bror og søster Beer, kom til Chandigarh, hvor bror Beer arbejdede på et vejbygningsprojekt. Søster Beer afholdt institutklasser for familien Murala, og familien Beer holdt familieaften med familien Murala hver uge. En koreansk familie, Moon, flyttede også til Chandigarh, hvor bror Moon arbejdede for et byggefirma. Hver søndag gennem to år afholdt denne lille gruppe sidste dages hellige nadvermøder hjemme hos familien Moon. Kort efter at Santosh havde fuldført sin kandidatid i Chan-

Annapurnas inderlige drøm blev endelig realiseret, da hun og Santosh og Neil blev beseglet til hinanden i templet i Hongkong i Kina i juni 2001.

digarh, flyttede også familien Beer og familien Moon derfra.

I New Delhi, hvor Santosh modtager særlig undervisning i hjertekirurgi, er der to grene af Kirken. Nu er Annapurnas kundskab om Kirken ved at indhente hendes kundskab om evangeliet. Hun har nu lært at synge salmer og lede møder.

Drømme for den kommende generation

Den 19. juni 2001 – på Annapurnas 24 års fødselsdag – blev hendes pigedrøm om et tempelægteskab indfriet. Familien Murala rejste til templet i Hongkong i Kina, da deres første barn, Neil, var knap to år gammel. Det helligste og mest vidunderlige øjeblik af de fem dage, som de tilbragte i templet, var, da de blev beseglet til hinanden og til deres søn.

I dag fører familien Murala en travl tilværelse. Annapurna tjener som præsidentinde i Primary, og Santosh er præsident for New Delhi 1. Gren. Santosh tilbringer også omkring 100 timer om ugen på hospitalet, hvor han har 18 og 36 timers vagter. For at kunne holde fri om søndagen, så han kan passe sine ansvar i Kirken, må han arbejde i ferierne. Så Annapurna tilbringer det meste af tiden med at passe deres to små børn og støtte sin mand i hans tunge ansvar.

Og hun drømmer stadig. Hun drømmer om at kunne fortælle sine forældre om evangeliet. Hun drømmer om den dag, hvor hendes egne og andres børn – den første generation af indiske børn, som har gået i Primary, seminar og AP/UP – bliver stærke ledere i Kirken. Hun drømmer om en dag, hvor hendes børn tager på mission. Hun drømmer om en dag, hvor de også tager til templet. Og

hun vover endda at drømme om, at der en dag kommer et tempel i Indien. ■

Rochelle Welty og hendes mand Roy tjente i Bangaloremissionen i Indien. Jan Pinborough er medlem af East Mill Creek 4. Ward i East Mill Creek Stav i Salt Lake City.

FÅ STYR PÅ DIN TID OG OPNÅ BALANCE I DIT LIV

Det kan være svært at styre vores tid og opnå balance i tilværelsen. Men det er muligt. Herren har sagt: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alle disse ting gives jer i tilgift« (3 Nephi 13:33). Det hele falder som regel på plads, hvis vi prioriterer på den rigtige måde. Her er nogle forslag til, hvordan man opnår balance:

☞ Sæt Herren først i dit liv. Giv dig altid tid til at bede og studere skrifterne hver dag.

☞ Organiser din dag. Udarbejd en huske-liste eller en plan.

☞ Prioriter. Beslut, hvad der er vigtigst, og gør så det først.

☞ Skriv vigtige begivenheder ned i en kalender og kig jævnligt i den.

☞ Hold sabbatten hellig.

Du synes måske ikke, at døgnnet har timer nok til, at du kan nå alt det, du skal, men husk på, at søndagen er Herrens dag, og han velsigner dig, hvis du er lydlig.

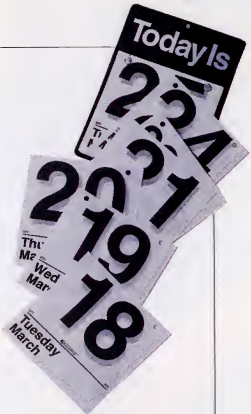
☞ »Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere ... end dine kræfter og evner tillader dig, men vær flittig til enden« (L&P 10:4). Få mest mulig ud af den tid, du har, og overvej at stryge aktiviteter, som ikke har den store betydning.

☞ Bed om hjælp. Tal med din familie, dine venner eller lærere, hvis byrden bliver ulidelig og du ikke ved, hvad du skal gøre.

☞ Bed om hjælp. Vor himmelske Fader kender det pres, som du befinder dig under, og han kan lette din byrde.

☞ Lyt til Ånden. Den kan tilskynde dig til at gøre noget, som du egentlig ikke havde planlagt.

☞ Lad være med at planlægge noget for hvert eneste minut af dagen. Afsæt tid til din familie, til tjeneste og til bare at slappe af og være dig selv. ■

JEG DANSEDE TILBÅ

GE TIL KIRKEN

Jeg elskede at danse. Det medførte en indbydelse til en fest i staven. Lidet anede jeg, at hvert eneste dansetrin førte mig tilbage til fuld aktivitet og tjeneste i Kirken.

ÆLDSTE NED B. ROUECHÉ

De Halvfjærds

Da jeg var sidst i teenageårene fik jeg en telefonopringning, der ændrede mit liv – mit evige liv.

En rar søster fra mit ward ringede for at bede mig optræde med et dansenummer ved en GUF-aktivitetsaften, der skulle afholdes et par uger senere. Dans var min hobby, og jeg lærte standarddans på en danseskole i Salt Lake City. Jeg havde aldrig før været til en fest i Kirken, og jeg tog med glæde imod opfordringen til at optræde.

Min partner og jeg ankom den fastsatte aften, og vi blev modtaget med begejstring. Jeg blev overrasket over at finde ud af, at vi var de eneste på programmet. Det var en spændende oplevelse, og jeg nød virkelig aftenen.

Den følgende søndag morgen besluttede jeg at tage i kirke i vores ward for første gang, siden jeg blev ordineret til diakon.

Jeg blev bedt om at hjælpe med at undervise i dans i wardet, hvilket gav mig en følelse af, at der var brug for mig, og det gav mig også et ansvar.

På dette tidspunkt var ingen i min familie aktive. Jeg blev mødt af mennesker, der tog varmt imod mig, og de viste ægte venskab og omsorg. Disse oplevelser førte mig frem til vejen til aktivitet og tjeneste i Kirken, som har været en glæde for mig gennem årene.

Vejen tilbage

En gruppe brødre tog mig under deres vinger, og vi blev gode venner. En vidunderlig hjemvendt missionær underviste mig i evangeliets grundlæggende principper og hjalp med at forberede mig til at tage på mission. Netop på det tidspunkt blev jeg bedt om at hjælpe med at undervise i dans i wardet, hvilket gav mig en følelse af, at der var brug for mig, og det gav mig også et ansvar.

De følgende 15 måneder fløj af sted og var fyldt af vækst og lykke, mens jeg udviklede mig. Jeg modtog ikke længe derefter en kaldelse til at tjene på en mission i Mexico. Jeg lærte hurtigt at elske sproget, landet og dets

Se jer omkring efter de mindre aktive medlemmer og ikke-medlemmer og tilbyd dem jeres hjertelige venskab. Gør jer til deres ven, så vil I få afgørende betydning for dem og velsigne dem i mange slægtled.

folk. At dele budskabet om Jesu Kristi genoprettede evangelium gav mig en grundvold, som jeg kunne bygge resten af mit liv på.

En indbydelse

Jeg ved, hvad det vil sige »at have en ven, et ansvar og at få næring gennem Guds gode ord«. Der er mange, der ikke forstår, hvad det er, der mangler i deres liv, og som hungner efter de inderlige følelser, man får ved at kende vor Frelsers kærlighed. De er gode mennesker, som så at sige ligger i dvale, og som venter på, at deres sjæl skal vækkes af dem, der bringer »det glædelige budskab«. Der er andre, som lægger mærke til os, iagt-tager vores eksempel og siger: »Jeg synes godt om det, jeg ser. Hvordan kan jeg blive en del af det?«

Jeg opfordrer jer til at se jer omkring, finde de mindre aktive medlemmer og ikke-medlemmer og tilbyde dem jeres hjertelige venskab. Spørg dem, om de ikke har lyst til at deltage sammen med jer. Gør jer til deres ven, så vil I få afgørende betydning for dem og velsigne dem i mange slægtled.

»Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle

mennesker måtte omvende sig og komme til ham.

Om han er igen opstanden fra de døde, for at han kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af, at de ville omvende sig.

Om hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!« (L&P 18:10-13).

Jeg opfordrer alle til at komme og nyde disse store velsignelser ved fylden af Jesu Kristi evangelium, som er blevet gengivet.

Lad os bortkaste menneskers traditioner, alt det, der bringer uorden i vores liv og omhyggeligt fører os væk fra det, som Moroni kaldte »den rette vej« (Moroni 6:4), og opløfte vores hjerte til ham, der har løskøbt os, nemlig Jesus Kristus, vores Frelser, og følg ham.

Lyt til jeres hjertes følelser, og følg dets tilskyndelser. I vil blive belønnet fra det høje og få svar på jeres bønner.

Lad os gå fremad med større begejstring og bringe sjæle til ham, så de kan blive mættet og få næring ved hans gode ord og kende hans inderlige kærlighed.

Den aften for så mange år siden, da jeg blev opfordret til at vise mit talent, åbnedes døren til en vidunderlig ny verden af venner og aktivitet i Kirken. Jeg er taknemmelig for dem, der tilbød mig deres hjertelige venskab, bød mig indenfor, drog omsorg for mig og velsignede mig.

Dette er jo trods alt Jesu Kristi Kirke, og ingen anden glæde kan måle sig med den, vi kan nyde, når vi styrker vores ånd med hans dejlige kærlighedsbudskab. Må vi alle blive velsignet, både giver og modtager, når vi deler dette dyrebare budskab. ■

Tilpasset fra en tale ved aprilkonferencen 1999.

DE SÅR, SOM HELER MINE SÅR

ELVIN MENCÍA

Cykling gav mig et sår. Synd og skødesløshed gav mig en anden slags sår – den slags, som kan heles ved Jesu Kristi forsoning.

Da jeg var teenager, sammenlignede min veninde og jeg ofte ar. Vi var begge aktive unge mennesker, så vi havde fået en del sår, der var blevet til ar. Vi havde især et ar, som var samme størrelse og facon og sad på nøjagtig samme sted. Vores ens ar sad på vores venstre knæ, og vi havde begge fået dem ved at køre på cykel.

En kølig aften i juli besøgte denne veninde mig i mit hjem i Honduras sammen

med sin søster og to unge mænd, som var repræsentanter for Jesu Kristi Kirke af Sidste

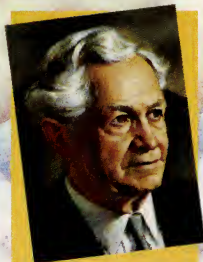
Dages Hellige. Missionærerne forkyndte

evangeliet for min familie og mig, og vi blev døbt fire uger senere.

Da jeg havde fundet evangeliet, fik jeg øjnene op for, at vi alle har åndelige ar. Ligesom vore fysiske ar skyldes de skødesløshed eller overtrædelse af sikkerhedsreglerne – i dette tilfælde Guds bud. Det er sår, som ingen salver eller operationer kan rette op på. Kun vor Frelser Jesu Kristi forsoning kan helbrede os. Kun vores omvendelse og tro på ham kan mindske vores smerte. Han er den eneste læge, som kan give os fred.

Når jeg i dag ser på mine ar, bliver jeg mindet om andre sår – sår i Mesterens hænder og fødder og side. Hans sår kan helbrede mine sår. ■

Elvin Mencía er fuldtidsmissionær i Managuamissionen i Nicaragua.

PRÆSIDENT
DAVID O. MCKAY
(1873-1970)

Jeg ville ønske, at jeg kunne sige til hver eneste unge mand [og unge kvinde] i denne Kirke, at hvis I vil have fremgang, hvis I vil være lykkelige, hvis I vil bevare jeres intellektuelle, fysiske og åndelige styrke, så skal I undgå fristelsen til at tilfredsstillere jeres appetit og lyster.»

Præsident David O. McKay, Conference Report, april 1945, s. 123.

DANDY

Den hest var klog – til tider lidt for klog.

Jeg havde stor glæde af et velopdrættet føl. Det havde et roligt gemyt, dets øjne var runde og smukke, og dets krop var velproportioneret, så alt i alt var det et udsøgt dyr. Når det fik sadel på, var det så villig, lydige og samarbejdsvillig, som en hest kan være. Det og min hund Scotty var gode venner. Jeg holdt meget af den måde, hvorpå det modigt gjorde ting, som det var bange for. Det havde tillid til, at hvis det gjorde, som jeg bad det om, så kom det ikke til skade.

Men min hest Dandy afskyede at blive bundet. Den blev irriteret, når den var bundet, og så gnavede den i rebet, indtil den slap fri. Da den mente, at andre heste havde det på samme måde, løste den også deres tøj op. Den hadede at være spærret inde på græsmarken, og hvis den fandt et sted i hegnet, hvor der kun var glat stålwire, så skubbede den forsigtigt til wiren med hoven, indtil den kunne træde ud i friheden. Mere end en gang var mine naboer så venlige, at bringe den tilbage til engen. Den lærte sig endda at skubbe leddet op. Skønt den ofte forvoldte skader, som var både irriterende og dyre, så beundrede jeg dens intelligens og snuhed.

Men dens nysgerrighed og længsel efter at udforske nabolaget skabte problemer for

den selv og mig. Engang blev den påkørt af en bil ude på motorvejen, hvilket medførte skader på køretøjet, kvæstelser på hesten og nogle mindre alvorlige skrammer på føreren.

Mens den kom sig over det, var den stadig grebet af vandrelyst, og den udforskede hegnet i hele dets udstrækning. Den opdagede, at også leddet var lukket med stålwire. Så for en tid mente vi, at vi havde Dandy i sikker forvaring inde på græsmarken.

Men en dag var der en, som glemte at lukke leddet med wiren. Da Dandy opdagede det, lukkede den det op og lokkede en anden hest med ud, og sammen besøgte de naboens mark. De vandrede hen til et gammelt skur, som blev brugt til lager. Dandys nysgerrighed drev den til at puffe døren op. Der stod en sæk korn. Sikke et fund! Ja, og sikke en tragedie! Kornet var blandet med gift mod skadedyr! Kort efter fik Dandy og den anden hest voldsomme kramper, og snart var de begge døde.

Hvor minder mange af jer unge mennesker dog om Dandy! I er ikke onde. I har end ikke til hensigt at gøre noget forkert. Men I er impulsive, livlige, nysgerrige og længes efter at udrette noget. I bliver også rastløse, når I føler jer hæmmet, men hvis I får lov at flakke om uden opsyn, kommer I alt for ofte ud i fristelser, og alt for ofte fanges I i den ondes snarer. ■

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1968.

DY

Er der en mening med mit liv?

Michael Renker

Jeg havde ofte spurgt mig selv, om der var en mening med mit liv, men nu havde spørgsmålet fået stor betydning for mig. Skønt jeg kun var 22 år, var mine ben pludselig blevet meget svage. »Måske er de bare blevet trætte af at danse så meget på de lokale diskoteker,« tænkte jeg. »Måske strejker de bare.«

Jeg opsøgte en læge,

som mente, at jeg havde en muskellidelse, og derfor straks sendte mig til en specialklinik. Sådan begyndte en tid, hvor jeg gik fra den ene klinik til den anden hjemme i Tyskland. Jeg gennemgik adskillige undersøgelser, men ingen af dem viste noget tegn på sygdom. Men jeg havde stadig voldsomme smerter og ingen kræfter. Det var næsten ulideligt. Da prøverne jo ikke viste noget, mente alle, at jeg var hypokonder. Jeg følte mig alene og uden nogen mening med livet, skønt jeg længtes efter at finde en.

Det var omkring på dette tidspunkt, at jeg blev sendt til en klinik i

Min nye ven gav mig et eksemplar af *Mormons Bog*, og jeg begyndte at læse den. Og snart kunne jeg ikke holde op med at tænke på Kirken.

Koblentz i Tyskland. Da jeg ankom dertil, traf jeg en ung kvinde på min egen alder, som virkede helt anderledes end de øvrige patienter. Hun syntes at have en positiv indstilling til livet, selvom hun var alvorligt syg. Jeg mødte hende på gangen en søndag. Hun havde en søndagskjole på, og jeg spurgte hende, hvorfor hun var så fint klædt på. Hun svarede: »Jeg har været i kirke.«

Jeg havde ikke været interesseret i religion i meget lang tid. Selvom jeg var opvokset i en protestantisk tro, mente jeg, at religion var en gang øregas. Jeg vidste, at der var en Gud, men jeg brød mig ikke meget om de organiserede religioner her på jorden.

»Kirke?« sagde jeg forbløffet. Så spurgte jeg hende, hvilken kirke hun tilhørte.

»Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« svarede hun. Jeg blegede. »Hvad var det? En underlig sekt?« tænkte jeg. Jeg stillede hende mange spørgsmål om hendes kirke. Skønt hun havde været meget igennem, nærrede hun ingen tvivl. Hun bad til og stolede på sin himmelske Fader. Det både fascinerede og skræmte mig.

Min nye ven gav mig et eksemplar af Mormons Bog, og jeg begyndte at læse i den. Kort efter begyndte missionærerne i Koblentz at undervise mig. Men på grund af en sygdom, som jeg havde pådraget mig, blev jeg flyttet til en anden klinik. Min ven besøgte mig ofte. Jeg havde Mormons Bog med mig, og jeg blev ved med at læse i den. Jeg havde lært en hel del om livet, og for første gang havde jeg fundet en sand ven.

Under en ferie fra klinikken besøgte jeg min ven og hendes familie i Solingen. De var de rareste mennesker, jeg havde mødt, og om søndagen gik jeg med dem i kirke. Da jeg vendte tilbage til klinikken, kunne jeg ikke lade være med at tænke på Kirken. Jeg havde vidst, at der var noget sandt ved Mormons Bog, men nu stod det hele meget klarere. Især var der én tanke, som optog mig: »Skulle jeg blive medlem af Kirken?«

Da jeg endelig blev udskrevet fra klinikken, vendte jeg tilbage til mit hjem i Fulda. Så modtog jeg endnu en invitation til at besøge mine venner i Solingen og blev modtaget endnu mere hjerteligt end sidst. Jeg lærte evangeliet bedre at kende og besluttede at blive døbt. Da jeg vendte hjem, opsøgte jeg missionærerne i mit eget område, og de underviste mig hjemme i Fulda. Jeg havde endelig fundet en mening med livet og blev døbt.

Jeg takker min himmelske Fader af hele mit hjerte, fordi han hjalp mig med at finde hans evangelium og Kirke. Nu er mine ben normale igen. Lægerne fandt aldrig ud af, hvad der var årsag til smerterne, men hvis jeg ikke var blevet syg, ville jeg stadig have søgt efter en mening med livet. Hvilken kærlig Fader! Han opgiver ikke nogen af os.

Engang spekulerede jeg på, hvad jeg skulle lære af min sygdom. Nu ved jeg det. ■

Michael Renker er medlem af Cedar Pass 6. Ward i Eagle Mountain Stav i Utah.

Med faste og bøn

Ruth Rodríguez Sotelo

Da min søn Elard Manuel blev døbt i 1990, havde han et job hos en købmand, hvor han var nødt til at arbejde på søn- og heligdage. Den økonomiske situation i Peru er ikke ret god. Der er kun få job, og mange mennesker er arbejdsløse. Det syntes umuligt for min søn at finde andet arbejde.

»Jeg betaler min tiende,« sagde han. »Jeg har tro på Herren, og på en eller anden måde skal jeg nok få et job, hvor jeg har fri om søndagen.«

Da min søn giftede sig med en ung kvinde fra et andet trossamfund, håbede hele familien, at hun en dag ville blive sidste dages hellig. Da jeg var ved at gøre mig klar til kirke en søndag, sagde hun til min overraskelse til mig: »Jeg tager med dig i kirke i dag.«

Missionærerne begyndte at undervise hende, og hun blev døbt i 1997. Den 10. september 1998 blev min søn og hans hustru, Katya, viet for tid og al evighed i templet, og den 12. oktober 1998 blev deres dejlige lille søn født.

I gennem alle disse år søgte min søn hele tiden efter et andet job, som ikke krævede, at han arbejdede om søndagen. Hele familien bad og fastede og anråbte Herren om at hjælpe ham med at finde et nyt job, så han kunne få en kaldelse i Kirken.

Til sidst besluttede min søn at arbejde en måned mere og så sige op – uanset om han havde fået nyt arbejde eller ej. Vi var meget bekymrede, for mange mennesker mistede deres arbejde på den tid. Men min søn sagde: »Jeg har tro på Herren, og jeg ved, at han vil hjælpe mig med at finde et job, hvor jeg har fri om søndagen.«

Den købmandsforretning, som han arbejdede for, havde et stort lager, hvor alle varerne blev bragt hen, inden de blev distribueret videre til butikkerne. Det ligger ret langt væk, men de ansatte der har fri om søndagen. Til vores glæde og overraskelse fik vores søn mulighed for at arbejde på lageret. Vor himmelske Fader havde hørt vore bønner. Og min søn modtog en kaldelse i Kirken – som rådgiver i biskoprådet.

Da vi anræbte Herren med trofast hjerte og med faste og bøn, velsignede han os. ■

Ruth Rodriguez Sotelo er medlem af Zamácola Ward i Zamácola Stav i Arequipa i Peru.

Lynettes vidnesbyrd

Leah Poole Wright

Det var en smuk dag til en vandretur i Californiens San Barnadino-bjerger. Vores syv børn fandt vandrestave, og min mand, Mark, gik i spidsen. Vi stoppede op for at beundre en edderkop, som omhyggeligt spandt sit spind. Vi så på de høje grantræer,

der strakte deres grene mod himlen. Det syntes, som om fuglene sang specielt for os.

Til sidst fandt vi et perfekt sted til et vidnesbyrds møde. Vi satte os alle sammen på nogle træstubbe, som dannede en cirkel. Mark indledte med at udtrykke sin kærlighed til mig og vores børn og med at bære vidnesbyrd om evangeliets sandhed og velsignelserne ved vores tempe-lægteskab.

Da jeg havde båret mit vidnesbyrd, udtrykte hvert af børnene, begyndende med den ældste, deres kærlighed til os og hinanden.

Til sidst var det tid til at høre fra fireårige Lynette, som havde siddet tålmodigt i næsten en time med tommelfingeren i munden. Jeg spurgte: »Hvad er du taknemlig for, Lynette?«

Hun så op på mig med sine klare, blå øjne og svarede selvsikkert: »Jeg er taknemlig for Jesus, fordi han elsker mig.«

Vi blev alle overraskede. I næsten en time havde vi udtrykt vores kærlighed til og påskønnelse af alt, som vi havde, men vi havde glemt at anerkende, at det er takket være vor Frelseres kærlighed og offer, at vi modtager vore velsignelser. Lille Lynette havde med barnets ligefremhed og uskyld slået hovedet på sømmet.

Senere tænkte jeg på, hvordan Frelseren havde samlet de små børn omkring sig og sagt: »Se jeres små!« (3 Nephi 17:23). Hvor havde vores lille dog belært os godt den dag! ■

Leah Poole Wright er medlem af Hyrum 11. Ward i Hyrum Stav i Utah.

Knyttet sammen i lidelse

Adam C. Olson

Imange år har min mor tappert kæmpet med et dårligt helbred, hvoraf det værste var de tilbagevendende migræneanfald. Skønt hendes smerter har medført smukke præstedømmevelsignelser og har styrket vores familiesammenhold, så har de også krævet stor tro, tålmodighed og langmodighed, mens vi har ventet på den lovede helbredelse.

Min forståelse for min mors helbredsproblemer blev større, da jeg vendte hjem fra min mission i Panama. På det tidspunkt kæmpede min 17-årige lillebror også med voldsomme migræneanfald, som svækkede ham.

En sen natteime hørte jeg ham skrike af smerte. Jeg nærmede mig den mørke døråbning indtil hans værelse, men trak mig tilbage, da jeg hørte min mors blide stemme derinde fra. Hun trøstede ham og søgte at stilne hans frygt og smerte. Mens jeg stod uden for døren, hørte jeg hans stemme, som skælvede af en smerte, jeg slet ikke kunne begribe. »Mor,« spurgte han, »dør jeg?«

Jeg trak mig langsomt tilbage, mens hans spørgsmål skar mig i hjertet. Men så hørte jeg min mor, som vidste nøjagtigt, hvad han gennemgik, græde sammen med ham og fortælle ham, at det nok skulle gå.

Den oplevelse rørte mig, men dens større betydning slog mig nogle år senere, da jeg skulle forberede en lektion om forsoningen. Mens jeg tænkte over Frelserens lidelser for os, mindedes jeg min mors kærlige omsorgsfuldhed. Min mor var bedst egnet til at trøste min bror, fordi hun havde følte det samme, som han følte. Hun forstod hans lidelse. Fordi hun var knyttet til ham af den smerte, som de begge havde følt, var hun altid hos ham, når han gennemgik sine trængsler.

På samme måde er vor elskede Frelser steget ned under alt og har opnået en fuldstændig forståelse for vore trængsler (se L&F 122:8). Ikke alene har han lidt for vore synder,

Mens jeg stod uden for døren, hørte jeg hans stemme, som skælvede af en smerte, jeg slet ikke kunne begribe.
»Mor,« spurgte han, »dør jeg?«

han har også påtaget sig »sit folks sorger og smerter« (Alma 7:11). Takket være sin fuldkomne forsoning kender han enhver sygdom, enhver lidelse og enhver trængsel, som vi gennemgår. Og med hvilket formål? »... så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Ved at betragte min mor og studere forsoningen lærte jeg et vigtigt princip: Sorg og smerte kan lære os

at tage os omsorgsfuldt og kærligt af andre. Min mors eksempel på medfølelse den nat gav mig en større taknemlighed for de lidelser, som vor Frelser gennemgik. Og i mine egne trængsler føler jeg hans Ånds aldrig svigtende nærhed, som trøster mig »i forhold til [mine] skrøbeligheder« – ligesom min mor trøstede min bror. ■

Adam C. Olson er medlem af Bountiful 45. Ward i Bountiful Østre Stav i Utah.

Spørgsmål & svar

Hvordan kan jeg skelne mellem inspiration og mine egne tanker?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke en officiel erklæring om Kirkens lære.

LIAHONAS SVAR

Scenen er velkendt. Du knæler ved siden af din seng, du fremfører dit hjertes inderste tanker for din himmelske Fader, du afslutter din bøn og afventer

svaret. Tankerne kredser i dit sind. Er det inspiration eller bare dine egne tanker?

Der kan ikke gives noget enkelt svar på det spørgsmål, eftersom vi taler om åndelig kommunikation. Hvis det var let at

modtage og korrekt opfatte åbenbaring, ville jordelivet næppe være nogen særlig prøvelse. At udvikle vores evne til at modtage åbenbaring er som at lære at spille et instrument. Det er en færdighed, som vi skal øve flittigt.

Heldigvis har Herrens profeter og apostle givet os vejledning.

Profeten Joseph Smith har sagt, at »et menneske kan drage fordel af at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; f.eks. når du føler den rene intelligens flyde ind til dig, kan den give dig visse tanker og ideer pludseligt, så at du – ved at lægge mærke dertil – kan finde dem opfyldt samme dag eller snart; dvs. at det, som blev fremlagt for jeres sind og forstand af Guds Ånd, vil gå i opfyldelse; og ved således at lære Guds Ånd og forstå den, kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 178-179).

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) gav os dette råd: »Derfor bør vi alle stræbe efter at lytte til de pludselige ideer, som vi får, og hvis vi lytter til dem og øver os i at lytte til disse tilskyndelser, kan vi også – hver

enkelt af os – udvikle os i åbenbaringens Ånd« (*Kirkens præsidenteres lærdomme*: Harold B. Lee, 2000, s. 51).

Herren har sagt: »Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se, dette er åbenbaringens Ånd« (L&P 8:2-3). Med andre ord, når en idé kommer ind i dit sind, og dit hjerte modtager en åndelig bekræftelse på den, så modtager du personlig åbenbaring.

Det kan også være en hjælp at huske på Herrens vejledning til profeten Joseph: »Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode, ja, som får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd« (L&P 11:12). Hvis noget drager dig nærmere til din himmelske Fader, så er det sandsynligvis hans Ånds inspiration.

Den eneste sikre måde at genkende åbenbaring på er ved personlig erfaring. Du skal gøre det, som du tilskyndes til at gøre. Når du udøver tro og handler ud fra de følelser, som du modtager, bliver du bedre bekendt med Helligånden og bedre i stand til at genkende hans røst.

Det vigtigste, du kan gøre, er nok at leve værdigt til Helligåndens følgeskab. Ligesom en radio kan du ikke modtage et klart signal, hvis der er noget i dit liv, som ikke er i orden. Efterhånden som du bliver mere og mere ren ved at overholde budene og omvende dig fra synd, bliver din evne

til at modtage og genkende åndelige tilskyndelser bedre.

LÆSERNES SVAR

Vores hjerte er fuld af kærlighed, når vi modtager inspiration. Enhver kan modtage et svar i sit hjerte. Jeg ved det, fordi det er sådan, jeg har modtaget mine svar.

*Srinakorn Supakot, 15,
Korat Gren,
Kbon Kaen Distrikt
i Thailand*

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum for nu nylig rådet os til at prøve vores tro ved at handle ud fra de tilskyndelser, vi får (se »At opnå kundskab og styrken til at anvende den klogt«, *Liabona*, august 2002, s. 12-19). Vi ved, at vores tilskyndelser kommer fra Helligånden, når vi modtager en bekræftelse på, at det, som vi har gjort, er rigtigt (se Ether 12:6). Jeg ved, at de tilskyndelser, som jeg modtager, er fra Ånden, når de konstant dukker op i mit sind, og jeg føler vished og fred, ikke forvirring og tvivl.

*Søster Kristen Kerr, 21,
Edinburgmissionen i
Skotland*

Enhver af os har måske sin egen måde at skelne åndelige manifestationer på. Vi skal være opmærksomme, for at opdage, hvordan Ånden taler til os. Hvis vi beder og studerer evangeliet, og hvis vi har tålmodighed og

TRØST OG FRED

»**A**ndens belæring kommer ofte som følelser. Det er en meget vigtig kendsgerning, men nogen misforstår, hvad det betyder. Jeg har mødt mennesker, som har fortalt mig, at de aldrig har modtaget en tilkendegivelse fra Helligånden, fordi de aldrig har følt en brænden i brystet [se L&P 9:7-8].

Hvad betyder denne »brænden i brystet? Skal det være en følelse af fysisk varme, som den varme, der opstår ved en forbrænding? Hvis det er det, der menes, så har jeg aldrig oplevet en brænden i brystet. Jeg er sikker på, at ordet »brænden i dette skriftsted betyder en følelse af trøst og fred. Det er det vidnesbyrd, som mange modtager. Det er sådan, at åbenbaring fungerer.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Lær og undervis ved Åndene, *Liabona*, maj 1999, s. 22.

ydmyghed og hver dag stræber efter at være rene i hjertet, kan vi bestemt føle Ånden.

*Raquel Akemi Inokuti, 15,
Bairro Alto Ward,
Tarumã Stav i Curitiba
i Brasilien*

Hvis det er inspiration, brænder det i dit bryst, og du føler og ved, at det er rigtigt. Men hvis det ikke er det, bliver dine tanker forvirrede. Dine egne tanker giver dig ikke de samme følelser, som Ånden gør.

*Jason Starr, 17,
Gilbert 12. Ward,
Val Vista Stav i Gilbert
i Arizona*

Hvis du lever et godt liv og modtager nadveren værdigt, vil dine tanker og følelser afspejle det, som Ånden fortæller dig. Inspiration er en følelse, som ikke alene fylder din forstand, men også hele dit væsen. Når du slet ikke er i tvivl om, hvad du skal gøre, så er det Ånden. Tvivl er det usikre sind. Ånden ved alt.

*Colby Park, 17,
Monument Park 14. Ward,
Monument Park Stav
i Salt Lake City*

Jeg skriver de tanker ned, som kommer til mig og fortæller mig, hvad jeg skal gøre, hvem jeg skal tale med og så videre. Ånden bruger vore tanker til at vejlede os. Når man følger disse ideer, opdager man, hvilke der er fra

Ånden, og hvilke der ikke er det. Man lærer ikke Åndens sprog at kende, før man har omsat det til handling.

*Søster Nickell Rae
Christensen, 22,
Boisemissionen i Idabo*

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Når dit hjerte begynder at fortælle dig ting, som din forstand ikke ved, så er du ved at få Herrens Ånd« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, s. 37). Inspiration er mere en følelse end en stemme.

*Ubong Awak, 23,
Ikeja Ward,
Lagos Stav i Nigeria*

Helligånden kan lede mig, hvis jeg efterlever vor himmelske Faders bud, selv om det er vanskeligt. Hvis vi gør vores bedste, belønner vor himmelske Fader os. Så er Helligånden med os og vejleder os i vanskelige beslutninger.

*Maria Kleis, 14,
Silkeborg Gren,
Århus Stav*

Når vi ønsker at opleve Helligåndens vejledning, skal vi lære vor himmelske Fader og Jesus Kristus bedre at kende. Vi skal blive så rene som muligt. Vi skal faste og bede. Så kan vi føle fred i hjertet. Når vores hjerte er sønderknust og angergivent, fornemmer vi en stille, fredfyldt og blid

stemme, som fortæller os, hvad vi skal gøre.

*Cintia Pamela Frias, 20,
Sión Ward,
Miraflores Stav i La Paz i Bolivia*

Ikke alt det, som vi tror er rigtigt, er det. Det er derfor, vi skal lytte til den blide og fredfyldte hvisken, der opfordrer os til at overveje og spørge os selv: »Hvad ville Jesus Kristus gøre?« Helligånden leder os til at gøre det, der er godt.

*Gexa Paredes Mariduena, 20,
Rego Park 2. (Spanske) Gren,
Queens Vestre Distrikt
i New York*

Spørgsmål og svar er en ungdoms-serie, og vi håber på at trykke et bredt udsnit af svar fra unge læsere i mange lande. Send os dit svar, så vi har det senest den 15. maj 2003. Send det til Questions & Answers 05/03, Liabona, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til cur-liabona-imag@ldschurch.org. Du kan skrive svaret på maskine eller i hånden på dit eget sprog. For at dit svar skal kunne komme i betragtning, skal det indeholde fulde navn, alder, privatadresse samt ward eller gren og stav. Vedlæg venligst et foto af dig selv. Fotoet bliver dog ikke returneret.

SPØRGSMÅL: *Hvordan kan jeg føle fred, når der sker så meget ubehageligt ude i verden og også på min egen skole? ■*

Vidste du det?

Summen af vore tanker

Præsident George Albert Smith, Kirkens ottende præsident, blev født den 4. april 1870 i Salt Lake City. Da han var 13 år gammel, begyndte han på Brigham Young Academy. Han sagde senere:

»Dr. [Karl G.] Maeser rejste sig en dag og sagde:

»Ikke alene vil I blive holdt ansvarlige for det, I gør, men I vil også blive holdt ansvarlige for hver eneste tanke, I tænker.«

Da jeg var en dreng, som ikke var vant til at styre mine tanker ret meget, forstod jeg ikke helt, hvad jeg skulle gøre, og det foruroligede mig.«

En uge eller to senere gik det op for den unge

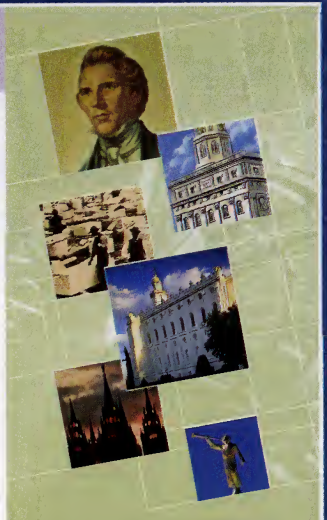
George Albert Smith:

»Selvfølgelig bliver man holdt ansvarlig for sine tanker, fordi når det jordiske liv er forbi, er det summen af vore tanker. Den tanke har været en stor velsignelse for mig hele mit liv, og den har flere gange sat

mig i stand til at undgå upassende tanker, fordi jeg har indset, at jeg, når mit liv er forbi, er summen af alle mine tanker« (»Pres. Smith's Leadership Address«, *Church News*, 16. februar 1946, s. 1).

Ledelsestips

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6). Med andre ord, når du udfører din kaldelse, skal du søge Helligåndens vejledning, så du kan vide, hvad din himmelske Fader ønsker, at du skal gøre. Han vil lede dig. Og når du modtager hans vejledning, skal du stole på ham og gøre det, som han har tilskyndet dig til at gøre.

Det skete den 6. april

Mange vigtige begivenheder i Kirkens historie har fundet sted den 6. april. Her er nogle få af dem.

1830: Profeten Joseph Smith organiserede Kirken.

1841: Hjørnesteinen til templet i Nauvoo blev lagt.

1853: Hjørnesteinen til templet i Salt Lake City blev lagt.

1877: Præsident Daniel H. Wells, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, indviede templet i St. George, som var det første templet, der blev færdiggjort i Utah.

1893: Præsident Wilford Woodruff indviede templet i Salt Lake City.

2000: Præsident Gordon B. Hinckley indviede templet i Palmyra i staten New York. ■

FOTO AF BRIGHAM YOUNG ACADEMY; FOTO AF GEORGE ALBERT SMITH; DETALJE FRA KIRKENS ORGANISERING DEN 6. APRIL 1830; AF DALE KIRKBY; MALERI AF TEMPLET I NAUVOO I ILLINOIS; JAMES PORTER; FOTO AF OFFICEREN AF TEMPLET I SALT LAKE CITY; FOTO AF TEMPLET I ST. GEORGE; KEN ROSE; FOTO AF TEMPLET I SALT LAKE CITY; FOTO AF MØNKESTATUEN PÅ TOPPEN AF TEMPLET I PALMYRA I STATEN NEW YORK; MATTHEW REBER; MODEL/FOTO AF BEDENDE MAND; KELLY LARSEN

Sådan anvender du *Liahona* for april 2003

Forslag til samtaleemner

• »Jeg dansede tilbage til Kirken«, s. 34: Ældste Ned B. Roueché fortæller, hvordan en enkelt indbydelse til at fremvise sit talent ændrede hans liv – hans evige liv. Kender du nogen, hvis liv kunne ændres af noget så enkelt som en indbydelse til at tjene, vise deres talent eller blot blive involveret? Hvordan kan du hjælpe vedkommende tilbage?

• »Dandy«, s. 38: Præsident David O. McKay sammenligner Dandy, en hest, hvis nysgerrighed og rastløshed førte til dens alt for udlige og smertefulde død, med impulsivse unge. Tal om, hvorfor frihed fra regler slet ikke er frihed.

• »Et vidnesbyrd i udvikling«, s. 12: Præsident James E. Faust fortæller om det, som han kalder »min sjæls kronende kundskab« – nemlig hans vidnesbyrd om Jesus Kristus. Spørg om, hvad et vidnesbyrd er, og drøft så, hvordan vi kan opnå et vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed. Bær dit vidnesbyrd for familien eller eleverne.

MODELFOTO: EDUARDO VILLAGOMESA

Emner i dette nummer

L = <i>Lille Liabona</i>	
Aktivering.....	34
Besøgslærereinder.....	25
Bøn.....	40, 44
Børn.....	40
Død.....	2, 18
Familieaften.....	48
Familieforhold.....	18, 12
Faste.....	40
Forberedelse.....	1, 25
Forsoningen.....	26, 37, 116
Helligånden.....	44
Hjemmelærere.....	7
Indførelse i fællesskabet.....	34
Inspiration.....	44
Jerusalem.....	8
Jesus Kristus.....	2, 18, 22, 24, 26, 37, 40, 16, 18, 110, 113, 116
Kirkehistorie.....	47
Konvertering.....	30, 37, 40
Korsfæstelse.....	26, 110, 113
Kærlighed.....	12
Lederskab.....	47, 48
Medfølelse.....	40
Modgang.....	40
Nye Testamente, Det... 18, 26, 110, 113	
Omvendelse.....	24, 37
Opstandelse.....	2, 18, 22, 26
Primary.....	16
Prioriteter.....	33
Påske.....	2, 18
Sabbat.....	40
Selvbeherskelse.....	38
Talenter.....	34
Templer og tempeltjeneste... 25, 30, 14	
Tolerance.....	8
Tro.....	30, 40
Trøst.....	2, 18, 12
Undervisning.....	48
Ungdom.....	38
Verdensomspændende kirke, Den... 30	
Vidnesbyrd.....	40, 12, 16

Prøv din viden

Hvor meget ved du om påsken? Er følgende udtalelser sande eller falske?

1. Påsken er en ihukommelse af Frelserens korsfæstelse.
2. Sidste dages hellige højtideligholder askeonsdag og fasten såvel som påskesøndag.
3. Alle nationer fejrer påsken på samme dag.

Svar: 1. Falsk. Påsken er en ihukommelse af hans opstandelse. 2. Falsk. Påsken fejres på forskellige tidspunkter afhængigt af hvilken beklender man bruger forskellige steder i verden. 3. Falsk. Påsken fejres på forskellige tidspunkter afhængigt af hvilken

«Gå derfor, hen og gør folkeslagene til mine disciple.» af Harry Anderson

Efter sin opstandelse kom »Jesus ... hen og talte til [sine apostole] og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.« (Matt. 28:18-19).

Øverst: En minaret, som er en af moskeerens faste bestanddele. Til venstre: Ved Jerusalems grænser. Til højre: Udsigt over byen fra Brigham Young Universitys Jerusalem Center. Nederst: Nulagets Golgota eller Hovedskiltstødet.

»Hvis jeg glemmer dig,
Jerusalem, så gid min
højre hånd må lammes;
gid min tunge må
klæbe til ganen, hvis
jeg ikke husker på dig,
hvis ikke jeg sætter
Jerusalem over min
højeste glæde«
(Sl 137:5-6). Se
»Jerusalem«, s. 8.